

RECULL DE PREMSA

11/12/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/12/13	Diálogos con la cultura, el arte y el poder / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	6	1
11/12/13	EL GREMI DE PERIODISTES DEMANA LA LLIBERTAT DELS TRES SEGRESTATS A SÍRIA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/12/13	EL PP TOMBA LA MOCIÓ PER SALVAR RTVV / ARA	9	1
11/12/13	EL PP ES NEGA A ACTUAR CONTRA LA CLAUSURA DE RTVV / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	10	1
11/12/13	TODA LA OPOSICIÓN CLAMA SIN ÉXITO EN EL CONGRESO CONTRA EL CIERRE DE CANAL 9 / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	11	1
11/12/13	UNA AUDIENCIA EN CATALÁN QUE ESTÁ 'INFLADA' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	12	1
11/12/13	TOM WOLFE AIXECA ACTA DEL FNAL DEL DIARI DE PAPER / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	13	2
11/12/13	UN ARCHIVO PARA HONRAR A LAS VÍCTIMAS DE ETA / LA RAZON	15	1
11/12/13	REBELDES YIHADISTAS SIRIOS SECUESTRAN A OTROS DOS PERIODISTAS ESPAÑOLES / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	16	1
11/12/13	MONICA PRIETO: «HONRAD LA REVOLUCIÓN Y DEJADLES LIBRES» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	17	1
11/12/13	PEDRO J. RAMIREZ: «NO PIDEN NADA POR SU LIBERACIÓN» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	18	1
11/12/13	PUTIN LIQUIDA LA AGENCIA DE NOTICIAS ESTATAL PARA REFORZAR SU PROPAGANDA / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	19	1
11/12/13	ELS PREMIS PEIX FREGIT DE PALAFRUGELL, PER A EULÀLIA HORTAL I SANTI MASSAGUER / EL PUNT AVUI (GIRONA)	20	1
11/12/13	Tom Wolfe: «LEER PERIÓDICOS YA NO ES 'COOL'» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	21	1
11/12/13	CEBRIÁN AFIRMA QUE EL GRUPO HA SENTADO LA BASE DE SU DESARROLLO / CINCO DIAS	22	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/12/13	ELS PERIODISTES, EN EL PUNT DE MIRA D'AL-QAIDA A SÍRIA _ - / ARA	23	2
11/12/13	PAGAR PER APLAUDIR / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	25	1
11/12/13	EL LABORATORI SOCIAL DE TOM WOLFE / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	26	2
11/12/13	JAVIER ESPINOSA I RICARDO GARCIA VILANOVA, SEGRESTATS A SÍRIA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	28	1
11/12/13	TOM WOLFE, PERIODISMO DE CLASE MAGISTRAL / ABC (EDICION CATALUÑA)	29	1
11/12/13	WORLD PRESS PHOTO ENDUREIX LES NORMES SOBRE EL RETOC FOTOGRÀFIC / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	30	1
11/12/13	PRISA DARÁ SU 75% DE SANTILLANA A LA BANCA SI INCUMPLE EL PAGO DE LA DEUDA / EL ECONOMISTA	31	1
11/12/13	MARGALLO CONFIRMA LAS «GESTIONES» PARA LIBERAR A LOS REPORTEROS / LA RAZON	32	1
11/12/13	Gervasio Sánchez: "LA LÍNIA ENTRE INFORMACIÓ I PROPAGANDA ÉS FINA" / ARA	33	1
11/12/13	EL 'NOU PERIODISME' ENVELLEIX BÉ / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	34	1
11/12/13	TOM WOLFE DEPLORA LA CRISIS DE CREDIBILIDAD DEL PERIODISMO / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	35	1
11/12/13	MÀRIUS CAROL SE PERfila COMO NUEVO DIRECTOR DE 'LA VANGUARDIA' / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	36	1
11/12/13	'LA VANGUARDIA' NOMBRA DIRECTOR A MÀRUIS CAROL Y SE DESMARCA DE MAS / EL ECONOMISTA	37	1
11/12/13	Tom Wolfe: «SI NOS IMPORTAN LAS NOTICIAS, LA SITUACIÓN DEL PERIODISMO ES PREOCUPANTE» / ABC (EDICION NACIONAL)	38	1
11/12/13	TRES MESOS DE SEGREST I UN SENSE NOTÍCIES D'ESPINOSA I GARCIA VILANOVA / ARA	39	1
11/12/13	MARGINEDAS, ESPINOSA, GARCIA VILANOVA / ARA	40	1
11/12/13	RTVE FARÀ UN CATÀLEG AUDIOVISUAL SOBRE LA HISTÒRIA D'ETA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	41	1
11/12/13	VLADIMIR PUTIN DISUELVE LA AGENCIA ESTATAL DE NOTICIAS / LA RAZON	42	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/12/13	PRISA LIDERA LAS CAÍDAS EN BOLSA TRAS EL ACUERDO DE REFINANCIACIÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	43	1
11/12/13	PRODUCTORS VALENCIANS SE CITEN AMB TV-3 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	44	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

AGENDA

Per informar d'activitats cal registrar-se a www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

Entrevistas. Diálogos con la cultura, el arte y el poder. Presentació d'aquest llibre de Margarita Rivièra, a càrrec de Josep Cuní, Robert Herrscher i l'autora.

Collegi de Periodistes. Rambla Catalunya, 10 principal (12 hores).

Espriu. L'escriptor compromès, el místic, el gran sarcàstic. Presentació d'aquest llibre l'edició del qual ha fet Julià Guillamon, a càrrec de Xavier Bru de Sala, Marçal Sintes, Joan Tarrida i l'autor de l'edició.

CCCB. Montalegre, 5 (12 hores).

Una paradeta particular. Espectacle infantil a càrrec de la Companyia La Bleda. Gratuït.

Centre civí Ateneu Fort Pienc. Plaça Fort Pienc, 4-5 (18 hores).

Economia i política, les dues cares de la crisi. Per una democràcia radical. Taula rodona amb Josep Fontana, historiador i professor emèrit de la UPF, i Joan Subirats, catedràtic de Ciència Política de la UAB. Modera Joaquim Sempere, professor emèrit de Sociologia de la UB.

Auditori de CCOO. Via Laietana, 16 (18.30 hores).

Hilando números. Presentació d'aquest llibre de Noemi Palladini, una eina de treball destinada a aquelles persones que es dediquen o apreïen el teixit a mà.

Sala Àmbit Cultural d'El Corte Inglés de Portal de l'Àngel (19 hores).

Mi viaje al Norte. Presentació d'aquest llibre en el qual Lancy Dodem explica les anècdotes i vicissituds del seu apassionant viatge des del seu naixement fins arribar a treballar a la Fundació Vicente Ferrer.

Casa Àsia, recinte de Sant Pau. Sant Antoni Maria Claret, 167 (19 hores).

Peregrins al cor de Barcelona. Presentació d'aquest llibre que proposa un itinerari cultural i espiritual per Ciutat Vella, amb Lluís Martínez Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona, Xavier Trias, alcalde de Barcelona, Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i Julià Beltrán

PAULINE VIARDOT, UN RETRAT MUSICAL

Sala 3 Tete Montoliu de L'Auditori. Lepant, 150
20.30 h. (15 euros)

■ Inclòs en la programació de L'Auditori Més, arriba avui a Barcelona aquest recital atípic en el qual Montserrat Carulla dóna vida com a oradora a la germana de Maria Malibran, la compositora, cantant i pianista Pauline Viardot, una figura que es va fer amb els grans de l'època –Saint-Saëns, Berlioz, Gounod...– enamorant-los a tots.

Carulla és... Pauline Viardot

MARICEL CHAVARRÍA

Barcelona

L'actriu Montserrat Carulla s'enrola avui en la temporada L'Auditori Més amb un curiós homenatge a Pauline Viardot

Xavier de Maistre, Pomey, Mörike, Puixkin i Turguenev– i peces de Chopin o Gounod... tots ells artistes i intel·lectuals majoritàriament de l'època i amb els quals es va relacionar.

L'actriu catalana interpreta Viardot en un text original

trenca amb la monotonia del recital i justifica l'elecció de les peces, escollides per la mateixa Pintó que viu una autèntica fascinació per la figura d'aquesta artista del segle XIX: "Viardot va fer un saló a casa seva, tant a París com a Baden-Baden, on hi reunia

Mireia Pintó i Montserrat Carulla durant el recital, amb Bronevetsky

(1821-1910), compositora, cantant, pianista, pedagoga, poliglota, viatgera... i agermana de la famosa cantant lírica d'origen espanyol Maria Malibran.

Carulla oficia d'oradora en aquest recital de la mezzosoprano Mireia Pintó i el pianista Vladislav Bronevetsky, amb cançons de la mateixa Viardot –sobre textos de Ronsard, Théophile Gautier,

d'Oriol Pérez Treviño escrit per a aquesta producció que va ser estrenada aquest estiu a Sant Fruitós del Bages. "Viardot rep una carta d'una societat teosòfica que vol retre-li homenatge en la qual es va desglossant la seva vida a fi que ella mateixa corroborar determinats fets", diu Pérez Treviño, que ha fet una investigació a fons.

La presència de l'actriu

les elits culturals i intel·lectuals de l'època. Saint-Saëns, Gounod, Brahms, Berlioz, Schumann, Massenet... tots li van dedicar peces. Deien que era una dona molt bonica però en conèixer-la gairebé tots se n'enamoraven", explica.

Viardot havia estat alumna de Liszt i Chopin, i Saint-Saëns va compondre el paper de Dalila per a ella. De fet, la primera audició en privat de *Samsó i Dalila* a París la va interpretar ella mateixa.●

de Heredia, conservadora en cap del Museu d'Història de Barcelona.

Basilica dels Sants Màrtirs Just i Pastor. Plaça de Sant Just, s/n (19 h).

Cicle Clàssica. Concert conjunt del cor de cambra Dyapason i The Ripieno Consort. Gratuït.

Institut d'Estudis Nord-Americans. Via Augusta, 123 (19.30 hores).

28 Cicle de Música del Segle XX-XI.

Últim concert d'aquest cicle, a càrrec de José María Santandreu, clarinet i electrònica, que presenta el CD *Sounds of the clarinet*.

Centre Sant Pere Apòstol. Sant Pere més Alt, 25 (20 hores).

Festival del Tibet. Concert de la monja tibetana Ani Choying Drolma, nascuda al Nepal el 1971.

Fundació Casa del Tibet. Rosselló, 181 (20 h). 5 euros. <http://choying.com/>

Íntims & Acústics. Inici d'aquest cicle amb un concert en el qual intervenen Manu Guix, Lúcia Guevara i Pedro Javier Hermosilla. 25 euros.

Astoria. París, 193-197 (21.30 h).

Lolita. Cinefòrum amb la projecció d'aquesta pel·lícula d'Adrian Lyne, i col·loqui posterior, a càrrec de Jordi Vinyals.

Sala del projector del Col·legi Major Universitari Ramon Llull. Comte d'Urgell, 187 (22 hores).

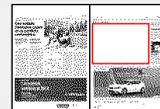
25 anys de 'Camí de sirga'. Homenatge a Jesús Moncada organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes i Lo Fardatxo.

Saló del Vigatà del Palau Moja. Portaferrissa, 1 (19 hores).

Químics a l'exili. L'impacte de la Guerra Civil en una comunitat científica.

Taula rodona per donar a conèixer les profundes conseqüències de l'exili de la Guerra Civil, amb Alfons Zarzo, professor d'Història de la Ciència de la UAB, Artur Bladé, exfuncionari de la Conselleria d'Universitats i Recerca, Joaquim Sales, catedràtic emèrit de Química Inorgànica de la UB, i Agustí Nieto-Galan, professor d'Història de la Ciència de la UAB.

Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (19.30 hores).

PERIODISME AL CAMP DE BATALLA

El gremi de periodistes demana la llibertat dels tres segrestats a Síria

► Javier Espinosa, Ricard G. Vilanova i Marc Marginedas segueixen retinguts

EL PERIÓDICO
MADRID

Les principals organitzacions de periodistes, representants de l'alta diplomàcia espanyola i de la UE i partits de tots els colors van redoblar ahir la seva insistència en la posada en llibertat de tots els reporters segrestats a Síria. La crida es va produir després que el diari *El Mundo* fes públic que l'enviat del rotatiu al conflicte, Javier Espinosa, així com el fotògraf freelance Ricard García Vilanova van ser capturats per un grup afí a Al-Qaida a la conflictiva província siriana de Raqqa el 16 de setembre passat.

Espinosa i García Vilanova uneixen els seus noms a la trentena de reporters que continuen segrestats al país àrab, entre ells el redactor d'EL PERIÓDICO Marc Marginedas, capturat per gihadistes pocs dies abans, el 4 de setembre, als voltants de la

ELS REPORTERS SEGRESTATS

Marc Marginedas

46 ANYS. NASCUT A BARCELONA. REPORTER DE GUERRA D'EL PERIÓDICO. AUTOR DEL LLIBRE 'PERIODISMO EN EL CAMPO DE BATALLA'.

Javier Espinosa

49 ANYS. NASCUT A MÁLAGA. FOGUEJAT CORRESPONSAL DE GUERRA PER A 'EL MUNDO'. A SIERRA LEONE VA SER SEGRESTAT

Ricard G. Vilanova

EXPERIMENTAT FOTOPERIODISTA DE GUERRA DE SANT CUGAT DEL VALLÈS QUE HA TREBALLAT A HAITÍ, AFGANISTAN, LÍBIA, SÍRIA...

ciutat de Hama, a l'altre extrem de Síria.

El Col·legi de Periodistes de Catalunya i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) van expressar ahir el seu «ferm rebuig» al segrest dels tres espanyols, i Reporters Sense Fronteres (RSF) va demanar a la comunitat internacional que intervingui de manera «urgent» per evitar que el grup armat que es creu que va capturar Espinosa i García Vilanova,

l'Exèrcit Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL en les seves sigles en anglès), estenguí els seus objectius per les zones «alliberades» pels rebels al nord del país.

La Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP), per la seva part, va destacar que la feina que porten a terme aquests i altres informadors «és imprescindible perquè la ciutadania conegui l'horror de la guerra i les seves terribles conseqüències sobre la

població civil». El FeSP va demanar al Govern que «intensifiqui els esforços diplomàtics» perquè els tres periodistes siguin alliberats. Sobre això, el ministre d'Exteriors, José Manuel García-Margallo, va assegurar que l'Executiu fa gestions a tots els nivells per conèixer la situació dels espanyols capturats i accelerar el seu retorn a casa.

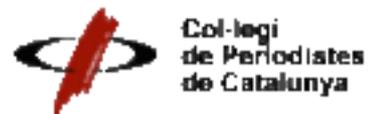
En la mateixa línia, l'alta representant de Política Exterior de la Unió Europea, Catherine Ashton, va reclamar l'alliberament «immediat» dels reporters capturats, alhora que va confirmar que segueix «en contacte amb les autoritats espanyoles».

SENSE REIVINDICACIÓ // El director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, i el periodista Gervasio Sánchez (en representació de les famílies) van explicar en roda de premsa que els captors d'Espinosa i García Vilanova encara no han posat condicions per al rescat. Tots dos es van mostrar confiats que els reporters «estiguin vius i bé» gràcies a les informacions que ja fa un mes van donar testimonis a la parella d'Espinosa, la també periodista Mónica García Prieto. ≡

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

El PP tomba la moció per salvar RTVV

Els populars al·leguen que votar a favor de la proposició no de llei seria cometre una ingerència

El Congrés espanyol no farà res per salvar RTVV perquè la majoria absoluta popular ho va impedir. Tot i la unitat de l'oposició, els diputats de Rajoy van defensar fèrriment la decisió del govern Fabra.

SALVADOR ALMENAR

VALÈNCIA. El Congrés de Diputats va rebutjar ahir gràcies als únics vots del PP una proposició no de llei per defensar Radiotelevisió Valenciana (RTVV) presentada conjuntament pels grups parlamentaris socialista, Izquierda Plural, CiU, UPyD i el grup mixt. Malgrat els esforços dels portaveus de l'oposició, la bancada popular va votar en contra d'un text que "instava el govern [espanyol] que, en l'àmbit de les seves competències, i en col·laboració amb la Generalitat Valenciana" prengué totes les mesures oportunes per "garantir el manteniment de RTVV".

La proposició contenia un paràgraf afegit dilluns mateix amb el vistiplau de tots els grups parlamentaris signants que demanava a l'executiu de Mariano Rajoy que, a més, s'adoptessin les accions necessàries "per revocar el seu tancament". Amb aquesta esmena o sense, els populars tenien decidit abans del debat el sentit negatiu del seu vot per no desautoritzar el president Alberto Fabra.

L'única preocupació del PP era com explicar al Congrés el seu "no" a la defensa d'una radiotelevisió pública. L'estratègia que va utilitzar la diputada del PP encarregada de fixar la posició del seu partit, la valenciana Macarena Montesinos, va ser invocar l'autogovern per poder passar de puntetes pel tema de fons.

Montesinos va assenyalar que les competències en matèria de radiodifusió pertanyen al govern autonòmic i per això va demanar a la resta de grups "respecte per l'Estatut de la Comunitat Valenciana". La diputada del PP va fer referència a l'autogovern, però no per qualificar el tancament de RTVV com un "atac" contra aquest autogovern –com va fer l'oposició–, sinó per advertir que demanar al Congrés que intercedeixi davant el tancament de la cadena pública seria cometre una "ingerència". "No entenc que vostès firmin aquesta proposició quan cada dia demanen aquest respecte competencial", va criticar Montesinos a l'oposició.

A més de justificar el seu vot com una mesura per no interferir en les

UNITAT EN DEFENSA DELS MITJANS PÚBLICS

Treballadors de la Radiotelevisió Valenciana (RTVV) i de Telemadrid, a les escales del Congrés de Diputats, on ahir es debatia en el ple una proposició no de llei presentada pels grups de l'oposició perquè el govern espanyol s'encarregués de garantir la defensa i la promoció d'una radiotelevisió pública valenciana de qualitat. EFE

Pretext
El PP reclamava respecte competencial per no parlar del tancament

decisions del govern del País Valencià, Montesinos va plantejar un debat en què no van faltar retrets a les files socialistes, en concret al seu diputat Ximo Puig. La parlamentària popular va recriminar al líder del PSPV que hagi passat de demanar "el tancament de Canal 9 a encapçalat les manifestacions" que exigeixen la reobertura i que durant la seva intervenció parlés de la manipulació quan l'"única vegada" que la tele va ser condemnada pel seu tractament informatiu va ser amb Puig com a cap de gabinet del president socialista Joan Lerma.

El socialista va assenyalar en la seva intervenció que el tancament és "inconstitucional, recentralitzador i autoritari", que "atempta contra els drets lingüístics dels valencians" i que "no té a veure amb l'economia", sinó que és "ideologia" perquè, segons Puig, "costa més tancar RTVV que mantenir-la oberta".

La resta de grups van lamentar el tancament del mitjà públic i van mostrar la seva solidaritat amb els treballadors. Al mateix temps, van denunciar la "mala gestió del PP" al capdavant de Canal 9, a qui va responsabilitzar d'haver provocat la mort de la cadena pública. —

Batalla judicial

Allau de demandes contra el tancament

A diferència del que va passar ahir al Congrés de Diputats, els recursos contra el tancament de Radiotelevisió Valenciana (RTVV) sí que prosperen –de moment– als jutjats. El Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV) va admetre ahir a tràmit el recurs presentat per dos diputats del PSPV-PSOE a les Corts Valencianes i sol·licita al govern d'Alberto Fabra l'expedient administratiu que va fer possible al seu executiu el tancament dels mitjans públics.

En la providència del TSJCV s'explica que, a més, la secció cinquena de la sala contenciosa administrativa ha acordat obrir una peça separada per estudiar la sol·licitud feta pels diputats del PSPV de suspendre de manera cautelar el tancament. D'aquesta manera, si la sala considerés adequat adoptar aquestes mesures cautelars, la decisió suposaria la represa immediata de les emissions, la suspensió de l'ordre de des-

allotjament de RTVV i la impugnació de l'acord del Consell del 28 de novembre que n'ordenava el tancament.

El tribunal valencià ha pres la mateixa decisió que va acordar el dia 7 sobre el recurs contra el tancament presentat per l'històric periodista de Canal 9 Miquel Àngel Picornell. El TSJCV tampoc no s'ha desmarcat del criteri adoptat pel Tribunal Constitucional (TC) respecte al contenciós derivat de la liquidació de RTVV, ja que el TC també va acceptar dilluns obrir diligències per un recurs presentat en aquest cas per diputats del PSOE.

Per la seva banda, el sindicat CGT va anunciar ahir la presentació d'una denúncia davant del Tribunal de Comptes per la "nefasta gestió" duta a terme a l'ens públic, amb l'ànim d'"exigir responsabilitats" als gestors que van causar que RTVV acumulés un deute de 1.200 milions.

PROPOSICIÓ PARLAMENTÀRIA

El PP es nega a actuar
contra la clausura de RTVV

► El Congrés rebutja demanar al Govern que revoqui la mesura

J. C. R.
MADRID

El PP va imposar ahir la seva majoria absoluta al Congrés per tombar una proposició no de llei que demanava al Govern mesures per revocar el tancament de la Radiotelevisió Valenciana (RTVV). La iniciativa havia sorgit de la majoria dels grups de l'oposició, però el partit del Govern es va mantenir inflexible i va apel·lar

al respecte a les decisions de les comunitats autònomes per negar-se a intervenir en aquest problema.

En una aspra sessió plena d'intercanvis d'acusacions, el portaveu socialista, Joaquín Francisco Puig, va qualificar el tancament de Canal 9 d'«inconstitucional i autoritari», ja que «atempta contra els drets lingüístics dels valencians i hi va haver negatíva a pactar amb els sindicats». En

aquesta mateixa línia, la diputada de CiU Montserrat Surroca va retreure al PP que hagi deixat «orfes milers de valencians amb llengua pròpia».

La portaveu del PP, Macarena Montesinos, els va contestar que el que demanaven suposava «una ingerència impròpia en els que involuquen respecte a l'esfera competencial de les autonomies». També va acusar l'anterior Govern valencià del

JOSÉ LUIS ROCA

► Treballadors de la RTVV i Telemadrid, davant del Congrés, ahir.

PSOE de rebre per a Canal 9 «subvencions» de la Generalitat catalana. «No crec que fos per defensar les senyes d'identitat de la nostra comunitat», va advertir la valenciana Montesinos.

Hores abans del debat, un grup de representants de la Unió de Periodistes Valencians es van manifestar a les portes del Congrés per demanar la revocació de la clausura de RTVV. ▬

DEBATE

Toda la oposición clama sin éxito en el Congreso contra el cierre de Canal 9

ANABEL DÍEZ, Madrid

El cierre de la radio televisión pública valenciana (RTVV) ha llegado al Congreso de los Diputados en el intento de la mayoría de los grupos parlamentarios de dar la vuelta a la situación, que se abra su emisión y con la misma vuelvan los trabajadores. No lo han conseguido. "Si les queda algo de dignidad, ayuden al pueblo valenciano", dijo ayer en tono dramático el diputado de Izquierda Plural Ricardo Sixto.

La pasión, la vehemencia, pero también la pena, rodeó el debate iniciado por el diputado y secretario general de los socialistas valencianos, Ximo Puig. Tony Cantó, de UPyD, se unió a la propuesta de defender una televisión valenciana "sostenible". Con ellos CiU, PNV y Grupo Mixto han completado el panel de grupos que

han pedido la vida para Canal 9. "Ustedes han prostituido la televisión valenciana", proclamó el diputado socialista, en referencia al Partido Popular.

La diputada alicantina del PP Macarena Montesinos fue la encargada de rechazar esta proposición no de ley. "Ustedes están cometiendo un acto de injerencia al pedir al Parlamento español que se entrometa en una cuestión autonómica", acusó Montesinos. Además, se prefirió cerrar la televisión que tocar "el Estado de bienestar". Al socialista Ximo Puig le acusó de "desvergüenza" porque hace 20 años, cuando este diputado era miembro del Gobierno socialista valenciano, "decidía" los contenidos de la televisión. En medio de cierto griterío, la diputada popular se dirigió en especial a su adversario socialista con asuntos ajenos al Parlamento na-

cional. "La actitud del grupo socialista ha sido totalmente indigna con la televisión valenciana".

"La televisión valenciana tornará (volverá)", proclamaron los portavoces de la oposición ante la mirada atenta y emocionada de decenas de trabajadores de la Radio Televisión Valenciana que asistieron al debate desde la tribuna de invitados.

Los trabajadores "no tienen la culpa de haber generado una deuda de casi 1.700 millones de euros; tampoco los sindicatos". Toda la responsabilidad es del Gobierno del PP, han acusado los portavoces de la oposición. La Generalitat "no ha querido negociar", enjuició Ximo Puig sobre la actuación del PP, quien detrás del cierre ve algo más que una cuestión económica. "Los valencianos no tienen por qué optar entre pan o cultura; queremos

pan y cultura", ha sentenciado el dirigente socialista. "Se abrirá, la televisión valenciana, volverá cuando el PP pierda las elecciones", ha pronosticado Puig, con el dibujo de una futura televisión "pública de calidad".

"¿Cómo han gestionado los canales y para qué?", se preguntó Tony Cantó. No se han puesto paños calientes respecto al "sectarismo" del Gobierno del PP, pero toda la responsabilidad la han hecho recaer en el Gobierno de la Generalitat valenciana, apuntó. "Desde la miseria política del PP han enterrado 25 años de la televisión pública valenciana", proclamó Joan Tardá, de ERC. Joan Baldoví (Compromís-Equo) acusó al partido en el Gobierno de ser "el sepulturero de la autonomía valenciana". Radio televisión valenciana "tornará", repitieron todos los oradores.

Artur Mas, en una entrevista con Ariadna Oltra, que presenta el programa de TV3 'Els matins' / TV3

EL LIDERATO DE TV3, AMENAZADO

El avance censal muestra que el catalán es la lengua principal del 74,3%, no del 87% estimado en los estudios de 'share'

Una audiencia en catalán que está 'inflada'

EDUARDO FERNÁNDEZ / Madrid

El idioma catalán está más representado de lo que debería en los datos de audimetría. Así lo demuestran las cifras censales, que plasman que los espectadores con cuatro o más años que manejan como lengua principal la de Salvador Espriu conforman el 74,3% de la audiencia total de Cataluña. Ese dato, prácticamente idéntico al del último censo (74,5%), 12 años atrás, se ha inflado en esa comunidad hasta el 87%, con lo que, a la hora de analizar el share, las cadenas catalanoparlantes habrían sido beneficiadas.

Kantar Media, empresa responsable de colocar los audímetros en los hogares e informar de qué seguimiento cosechan los programas, se ha dejado guiar por una evolución que no se corresponde con la realidad plasmada por el Instituto Nacional de Estadística (INE), según los datos adelantados por el Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat). Esto es, Kantar

computa en audiencia a más personas que hablan catalán de las que corresponde.

Tal y como ha podido saber EL MUNDO de distintas fuentes del sector, el baile de datos cobrará protagonismo en el próximo comité de usuarios, en el que se reúnen los grandes grupos de la televisión estatal y que se celebrará la semana que viene.

La cadena que podría resultar más perjudicada de procederse esta corrección es TV3. Fuentes de la autonómica así lo reconocen a este diario: «Es algo que nos preocupa, porque somos más fuertes en los hogares en los que se habla catalán». Esa cadena ha destacado como líder de audiencia en Cataluña en los últimos 17 meses. En noviembre, marcó un 13,7% de cuota, mientras que Antena 3 se quedó en un 11,6% y Telecinco en un 11,4%. Esa ventaja quedaría amenazada en caso de modificarse el panel de los audímetros.

Los datos lo dejan claro. Si se tomara tan sólo ese 87% de individuos de 4 o más años que tienen el catalán como idioma principal –según el porcentaje establecido actualmente por Kantar Media–, TV3 marca un 16,1% de share. Sin embargo, en el 13% restante de los casos, en los que el castellano resulta más fuerte, la autonómica cosecha solamente un 1,9% de cuota. Con el nuevo porcentaje, TV3 sufriría una caída de 1,3 puntos de cuota de pantalla, de manera que se situaría en un 12,4%, a tiro de Antena 3 y Telecinco, que además mejorarían sus resultados.

580 aparatos

El panel catalán, que analiza 580 hogares, tendría que reubicar de nuevo buena parte de sus audímetros, de manera que el 87% de individuos con el catalán como lengua principal se reajustara al

74,3%. El proceso requiere el visto bueno del comité de usuarios, formado, entre otros, por las cadenas.

En junio ya se llevó a cabo una intención de cambiar el parque de medidores. Según distintas fuentes consultadas por EL MUNDO, Mediaset (Telecinco-Cuatro) llevó entonces el tema al comité de usuarios. Un estudio ajeno al panel de los audímetros, efectuado por la misma empresa, Kantar Media, corroboraba las sospechas de algunos actores del sector: el 87% estimado no se correspondía con la penetración del catalán. Ese nuevo estudio de Kantar Media bajaba el dato hasta el 81%.

Mediaset pidió entonces que se variara el panel, puesto que la representación de hogares catalanoparlantes se había inflado, pero Forta (las autonómicas, como TV3) y Atresmedia (Antena 3-La Sexta) respondieron que, después

de una década de desfase, merecía la pena esperar a las cifras brindadas por el censo. Finalmente, éstas exigen una corrección todavía más severa.

Kantar Media, con la que EL MUNDO trató de contactar en repetidas ocasiones sin éxito, ha calculado que el número de personas con el catalán como lengua principal ha crecido. El censo dice lo contrario.

En TV3, por el contrario, ponen en duda que la formulación de la pregunta del censo y del abanico de respuestas sean los precisos para adecuarse a las audiencias. «Nos sorprende, por ejemplo, que leer en catalán figure como mucho más común que hablarlo, cuando suele ocurrir lo contrario», explican desde el canal. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), abanderada por TV3, cuenta con un presupuesto para 2013 de 295,9 millones, de los que 225 proceden de la subvención pública asignada por la Generalitat, según datos de Efe.

Unas variables para seleccionar la muestra de la audimetría se extraen del padrón anual, como el sexo y la edad, mientras que otras variables se desprenden de las oleadas del EGM, que cuenta con tres oleadas cada año, como la clase social. Sin embargo, es el censo el que determina la lengua principal, y el último dato de 2001. La actualización de los datos que afectan a la audimetría, prevista para 2011, se retrasó hasta este mes. Ahora los datos certifican que la audiencia en catalán está sobredimensionada. El debate está servido para el próximo comité de usuarios.

Màrius Carol, nuevo director de 'La Vanguardia'

Màrius Carol. / A. MORENO

Catalán', 'El Periódico de Catalunya' y 'El País'. El Grupo Godó ha optado por alguien de la casa y de perfil más moderado para sustituir a José Antich, desgastado por los vaivenes del proceso independentista de Artur Mas. / EL MUNDO

Se consuma el relevo en la cúpula de 'La Vanguardia'. Màrius Carol ve premiada su fidelidad al Grupo Godó, del que ha sido su director de comunicación –además de columnista y tertuliano de sus principales medios– y se convertirá en el relevo de José Antich al frente de la cabecera más antigua de España. Conocido por ser uno de los rostros más populares de los círculos sociales catalanes, Carol ha sido cronista de la Casa Real durante diez años tras pasar por otros periódicos como 'El Correo

Un referent de la cr3nica periodística i la novel·la nord-americanes

Tom Wolfe aixeca acta del final del diari de paper

► L'autor de 'La foguera de les vanitats' presenta a Barcelona la seva quarta i última novel·la, 'Bloody Miami'

ELENA HEVIA
BARCELONA

Si aix3 f3s una cr3nica de Tom Wolfe el text estaria esquitxat de clic, clic, clic, clic i més clic. Les seves estimades onomatopeies. El so de les incansables càmeres que ahir a la sala Gaudí de la Pedrera van documentar sense descans, clic, clic, clic, de front, de perfil, en pla zenital i en contrapicat durant més de dues hores, el temps del photo-call i el de la roda de premsa. L'Amo de l'Univers del Periodisme Nord-americà, avui decebut amb el declinant paper de la premsa. Tom Wolfe, en la seva primera visita a Espanya -un país del qual ho ignorava gairebé tot, fins i tot el fet que tinguéssim un rei -, ha vingut a presentar *Bloody Miami* (Columna/Anagrama) i de passada a visitar Barcelona durant una setmana amb la seva dona Sheila, una dècada més jove.

Es notava que Wolfe (Richmond, Virgínia, 1931) i, per tant, amb 82 anys a la seva fràgil esquena, no volia defraudar. Va venir amb la seva característica vestimenta de superman del periodisme, una americana i pantalons fets a mida -per descomptat- de llana i seda blanques, amb les tres puntes del mocador traient el cap per la butxaca, sabates de dos colors, que ja eren una anti-galla quan els portava Al Capone.

(Detall per a les fotos: un abric blau amb esclavina que no pot faltar al fons d'armari de Sherlock Holmes). Es fa estrany pensar que amb aquesta pinta, en els bons temps del Nou Periodisme, cap als anys 60, ell mateix no es convertís en notícia quan es presentés a obrir un suc3s rellevant.

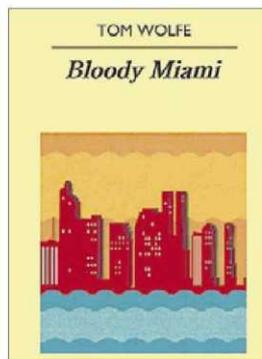
Per3, ai, s3per-Wolfe ha trigat massa a venir a visitar-nos. Avui físicament ja no és el que era. És un octogenari visiblement minvat, que es mesura en la mem3ria de qui el contempla amb la imatge totpoderosa d'abans, quan -presumia- era capaç de pujar per una corda amb l'únic impuls dels braços, exactament igual que fo fa el massís poli cubà de la seva novel·la, Néstor Camacho. Avui el periodista i novel·lista més exit3s dels Estats Units segueix fent un moderat esport diari per prescripci3 facultativa per als seus fràgils ossos.

No obstant, pel que fa al poder

intel·lectual, Wolfe va demostrar estar en forma. Com a bon senyor del sud que és, les seves distingides maneres contrasten amb el sarcasme ferotge que és la seva marca de la casa i que, per descomptat, no ha faltat a *Bloody Miami*, un experiment pr3xim al de *La foguera de les vanitats*, el seu treball més celebrat. El que en aquella obra va ser

una sàtira ferotge i radical de les diferents classes novaiorqueses es trasllada aquí a la ciutat de Florida amb una intenci3 semblant i redoblada intensitat. Wolfe aixeca l'acta dels xocs entre les diferents comunitats entrecreuant les peripècies d'un policia cubà, la seva espectacular n3via, un psiquiatre arribista, un mafiosus, en-

tre un elenc molt més popul3s. «Volia parlar dels immigrants i vaig pensar que els cubans de Miami eren el millor exemple, una comunitat que ha aconseguit el poder en tan sols una generaci3 des de la seva arribada».

Naturalment, el llibre neix d'una llarga fase de documentaci3 periodística sobre el terreny -del qual es va fer fins i tot un documental-, encara que Wolfe confessi no saber ni un borrall d'espanyol. «Vaig estudiar quatre anys a l'institut i a la universitat que només anaven enca-

minats a fer-nos llegir *Don Quixot* en l'original. Avui amb prou feines sóc capaç de llegir una miqueta en castellà corrent». I riu recordant com precisament per aix3 *The Washington Post* el va enviar com a periodista a Cuba durant la revoluci3, com va intentar passar desapercebut can-

Alguns llibres clau per entendre el fenomen

LA IZQUIERDA EXQUISITA & MAU-MAU AL PARACHOQUES

El periodisme més canalla

Una de les millors col·leccions d'articles periodístics per accedir al Tom Wolfe més àcid i en millor forma. Mai el periodista estrella, més tard reconvertit en novel·lista, va demostrar tan bon ull per posar en evidència i fer hilarants les flagrants contradiccions de la societat nord-americana. En l'article més recordat del llibre, Wolfe

va aconseguir colar-se en una exclusiva festa que el director i compositor Leonard Bernstein va oferir als líders dels Panteres Negres al seu apartament high-class de Nova York. Un triplex d'impressió amb 13 habitacions. Ahir Wolfe recordava com Lenny Bernstein aixecava el puny davant el líder afroamericà quan aquest en el màxim de la seva indignaci3 es pregunta-

va: «¿Com és possible que en un apartament de tres pisos hi visqui una sola família? Aquí haurien de viure-hi 40 persones».

El que el periodista i escriptor deixa ben al marge és que el seu també molt exquisit i chic apartament a Nova York, situat al carrer 79, amb unes vistes espectaculars sobre Central Park, està amb prou feines a una illa de cases del que va ser de Bernstein. I solament té 12 habitacions.

Sigui com sigui, l'article va esportar Wolfe per voler convertir-se en novel·lista ampliant i multiplicant aquell petit retrat novaiorquès.

LO QUE HAY QUE TENER

El camí cap a la novel·la

Wolfe es va llançar aquí a un dels seus treballs periodístics més ambiciosos, un macroreportatge que es llegeix com una novel·la i que segueix la traject3ria dels astronautes reclutats en el món dels pilots automobilístics de proves. A l'autor el sedueixen les hist3ries d'heroisme testoster3nic, tirada que explica l'inequívoc títol, i

el retrat elegiac d'aquests herois, hereus dels vells cowboys -o així els presenta- que es resisteixen a ser manipulats pels mitjans de comunicaci3 i la seva lluita per no ser engolits per l'impressionant mecanisme del que va ser la carrera espacial.

Hollywood va descafeinar la força original del relat en l'adaptaci3 cinematogràfica *Escollits per a la gl3ria*.

DANNY GAMINAL

Wolfe, a la Casa Milà, on va participar en el cicle 'Converses a la Pedrera'

«A un periodista li paguen perquè faci les preguntes que la gent no vol respondre»

viant-se la roba per una americana i pantalons blaus i un barret panamà i com pel carrer el confonien amb Rudy Vallée, una mena de Julio Iglesias de l'època.

Bloody Miami també parla del que més coneix, el món del periodisme, que ell, que en va ser un dels mà-

xims exponents dels temps gloriosos, reconeix en hores baixes. La seva és una visió musculada i molt masculina de contemplar la professió. «Sempre he cregut que el món es divideix entre els que manaven al pati de l'escola i els que pringaven. I amb el temps he observat que els perio-

distes, almenys els periodistes homes que jo conec, van ser els pringats».

Edward T. Topping IV, un important *wasp* traslladat des de Nova York fins a Miami per llançar allà un diari llatí i el jove reporter John Smith, a la caça d'una notícia bomba, són dos secundaris de luxe en la història. Al poderós Wolfe, no obstant, li agrada identificar-se amb el jove periodista, perquè li recorda els seus inicis. «Sigui quin sigui el caràcter d'un periodista, tímid o extravertit, et paguen perquè facis les preguntes que la gent no té ganes de respondre i això és fabulós». I es posa a explicar molt satisfet com en un dels seus primers treballs va ser capaç de colar-se a casa de la viuda d'un gàngster per fer precisament això: preguntes indiscretes.

¿HI HA FUTUR? // Però aquells temps ja estan lluny i encara que la jove periodista de torn demana al vell reporter que per favor li doni alguna alegria, algun indici que li faci augurar que l'ofici encara té un futur, Tom Wolfe, que n'ha vist de tots colors, no es mostra en absolut compassiu. No s'atreveix a vaticinar res. El que ens depari el futur serà una sorpresa. «El periodisme als Estats Units està passant per enormes dificultats. Avui un jove s'enfronta al descredit entre els seus amics si l'enganyen comprant un diari en paper. Me'n recordo que Marshall McLuhan el 1968 alertava que l'equilibri sensorial d'una generació sencera s'estava tornant més tribal a causa de la televisió. Això no va ser res més que el principi. Avui els membres de la tribu no creuen en el que apareix en el paper de diari i sí qualsevol xafarderia o rumor, que és el que publiquen els blogs. Tot això està matant l'especialització periodística».

Gat vell i desconfiat, accepta que no coneix el periodisme digital a fons, però sospita que avui ningú està disposat a pagar aquells gloriosos reportatges de 10.000 paraules que el van consagrar a ell o al seu company Hunter S. Thompson. «No pot ser pitjor», sentència sobre l'actual credibilitat del periodisme. Les càmeres *click, click, click, click, click* certifiquen el seu desànim. ≡

LA FOGUERA DE LES VANITATS

L'entronització clamorosa

Si durant molts anys Wolfe havia aplicat les tècniques literàries al periodisme, ¿per què no fer exactament tot al contrari?, traslladar la mirada del reporter a la gran narració. Intentar-ho i, de passada, atrevir-se amb la Gran Novel·la Nord-americana. *La foguera de les vanitats* va ser un gran èxit el 1987. Va estar enfilat més d'un any en el rànquing dels llibres més venuts del

The New York Times. Aquest retrat coral més gran que la vida del bu-llici novaïorquès estava protagonitzat per un *broker*,

Amo de l'Univers, un personatge clau de la gran orgia borsària que aleshores es vivia a la Gran Poma i que, dècades més tard, desembocaria en l'estrepitosa caiguda de la firma Lehman Brothers.

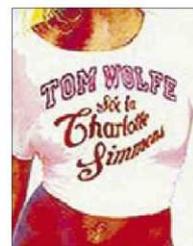
SÓC LA CHARLOTTE SIMMONS

Una història de campus

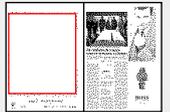
Després de *La foguera de les vanitats* va venir la seva segona novel·la, *Tot un home*, que tot i que va tenir un important èxit de lectors, va captar tot el recel dels seus nous col·legues novel·listes i va provocar que escriptors com Norman Mailer o John Updike s'hi acarnissessin. La tercera novel·la, *Sóc la Charlotte Simmons*, ha estat el punt més

baix de l'acceptació de Wolfe. Tot i vendre més de 300.000 llibres, va ser criticada per tots. En especial es va

retreure a l'autor que un vell de 70 anys es fiqués en la pell de l'estudiant adolescent del títol explicant al detall els seus embolics de llit. La novel·la va guanyar el qüestionable premi britànic *Bad Sex* precisament per aquestes tòrrides escenes.

Rebeldes yihadistas sirios secuestran a otros dos periodistas españoles

Un reportero de 'El Mundo' y un fotógrafo fueron capturados el 16 de septiembre

EL PAÍS, Madrid

El periodista del diario *El Mundo* Javier Espinosa, de 49 años, y el fotógrafo freelance Ricardo García Vilanova, de 42, fueron secuestrados el 16 de septiembre en Raqqa, provincia del norte de Siria, por un grupo yihadista que lucha contra el régimen de Bachar el Asad, según informó el lunes por la noche el propio periódico. Con ellos ya son tres los reporteros españoles secuestrados mientras informaban sobre la guerra civil que asola el país desde marzo de 2011 y que, según Naciones Unidas, se ha cobrado 100.000 vidas. El pasado 23 de septiembre *El Periódico de Catalunya* comunicó el secuestro de Marc Marginedas. Según Reporteros Sin Fronteras, más de 40 periodistas permanecen retenidos en el país árabe.

Espinosa y García Vilanova fueron capturados por miembros del Estado Islámico de Irak y Siria (ISIS, en sus siglas en inglés), un grupo yihadista próximo a Al Qaeda en Irak. El ataque se produjo cuando trataban de abandonar el país a través de la frontera con Turquía, tras dos semanas de trabajo. El diario *El Mundo* confirmó ayer que ambos estaban vivos y en buen estado hace un mes, pero desconoce si los captores, que no han pedido ningún rescate, les retienen en el mismo lugar.

Los periodistas fueron capturados junto a cuatro miembros del Ejército Libre de Siria (ELS), que reúne a miles de soldados desertores del Ejército de Damasco. Los rebeldes del ELS fueron liberados 12 días después, sin embargo los reporteros permanecieron retenidos con el pretexto de investigar si eran espías. Rápidamente se sumaron a la larga lista de periodistas secuestrados. El periódico confirma que ha habido contactos con los secuestradores, pero que no se ha logrado establecer un diálogo fructífero con el grupo.

Desde Beirut, la compañera de Espinosa, la también periodista Mónica G. Prieto, ha grabado un vídeo en el que se dirige a los captores explicando el significado del trabajo de ambos. "Hemos antepuesto vuestra tragedia a nuestra propia vida con el objetivo de levantar la conciencia colectiva sobre los acontecimientos en Siria", afirma Prieto en la grabación.

Hasta el momento, los contactos indirectos mantenidos con

los captores no han revelado qué pretenden obtener con el secuestro. Un activista de Homs, en la franja oeste del país, también ha tratado de mediar ante un grupo de afectos al ISIS.

Fue en esa ciudad, en el barrio de Baba Amro, uno de los principales focos rebeldes en el inicio de la revuelta contra la dictadura de El Asad, donde Espinosa, de 49 años, corresponsal en

Oriente Próximo con una enorme experiencia en conflictos armados, quedó atrapado durante el bombardeo que sufrió la zona en febrero de 2012. Allí murió la periodista estadounidense de

The Sunday Times londinense Marie Colvin y el fotoperiodista francés Remi Ochlik. Tanto el reportero como el fotógrafo han viajado al país árabe en numerosas ocasiones.

El coordinador del programa para Oriente Próximo del Comité para la Protección de los Periodistas (CPJ), Sherif Mansour, advirtió ayer que "el secuestro de Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova demuestra que hasta los periodistas más experimentados están en riesgo en Siria, el país más peligroso del mundo para la prensa".

Mónica Prieto (a la izquierda), durante la rueda de prensa en Beirut. Detrás, retratos de Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova. /AFP

Más de 40 reporteros en cautiverio

Reporteros sin Fronteras califica a Siria como el lugar más peligroso para informar

ÓSCAR GUTIÉRREZ, Madrid

Ricardo García Vilanova es de esos en los que los más jóvenes se apoyan para saber si es el momento de entrar o no en tierra de nadie. De esos que ante la duda o el olor a peligro elige cautela, para él y para el novato. Es de los que se aprende. La experiencia va por delante, como va en el caso de su compañero de cautiverio, Javier Espinosa. Pero lo mismo da si la suerte no acompaña. Porque en zona de guerra, la fortuna cuenta, y ni para los dos reporteros españoles ni para los otros alrededor de 40 informadores apresados en la actualidad en Siria, esta diosa se quiso aparecer.

El secuestro de Espinosa y García Vilanova a manos del Es-

tado Islámico de Irak y Siria (ISIS, en sus siglas en inglés) engorda la lista de extranjeros en paradero desconocido, pero no son estos la diana más manoseada por los diferentes bandos de la guerra. Según varias organizaciones de defensa de la libertad de prensa, son los periodistas sirios, informadores de antaño o reporteros ciudadanos nacidos al calor de la revuelta contra el régimen, los que en mayor medida han acabado en un paradero desconocido por todos salvo por sus captores.

Sirva de cifras de aproximación, RSF calcula que al menos 18 reporteros extranjeros —a los que hay que sumar ahora otros dos— se encuentran secuestrados, detenidos o desaparecidos en Siria. El número de

locales en situación similar se eleva hasta 22. El Comité para la Protección de los Periodistas (CPP) informa de que al menos 36 reporteros están secuestrados o se encuentran presos, según los datos actualizados del mes de diciembre. El CPP admite, no obstante, que hay muchos más de los que se informará, como sucedió con Vilanova y Espinosa, cuando la familia o las autoridades que gestionan su liberación lo crean oportuno. Así pasó con dos de los periodistas estadounidenses que más tiempo llevan en cautiverio, Austin Tice y James Foley. Aún se busca la pista para su liberación.

Unos y otros, foráneos y locales, acaban en manos de grupos radicales de la insurgencia, sobre todo por supuestas sospe-

chas de espionaje, una de las crasas que persigue a los periodistas en tiempos de guerra. Lo que se desconoce es para qué. Dos meses después del apresamiento de los españoles, el 23 de noviembre, los suecos Magnus Falkehed y Niclas Hammarstrom desaparecieron cerca de la frontera con Líbano.

Pero también los hay que logran escapar. Según recoge el CPP, el freelance (colaborador a la pieza) polaco Marcin Suder, apresado en la provincia de Idlib en julio, logró huir a finales de octubre. De igual modo, el fotógrafo sirio Ziad Homsí, pudo recobrar la libertad recientemente tras más de un mes en poder, precisamente, del ISIS. Ya lo hizo en marzo la periodista ucraniana Ankhara Kotchneva.

«Honrad la revolución y dejadles libres»

La pareja del periodista Javier Espinosa reclama su puesta en libertad y la del fotógrafo Ricardo García Vilanova

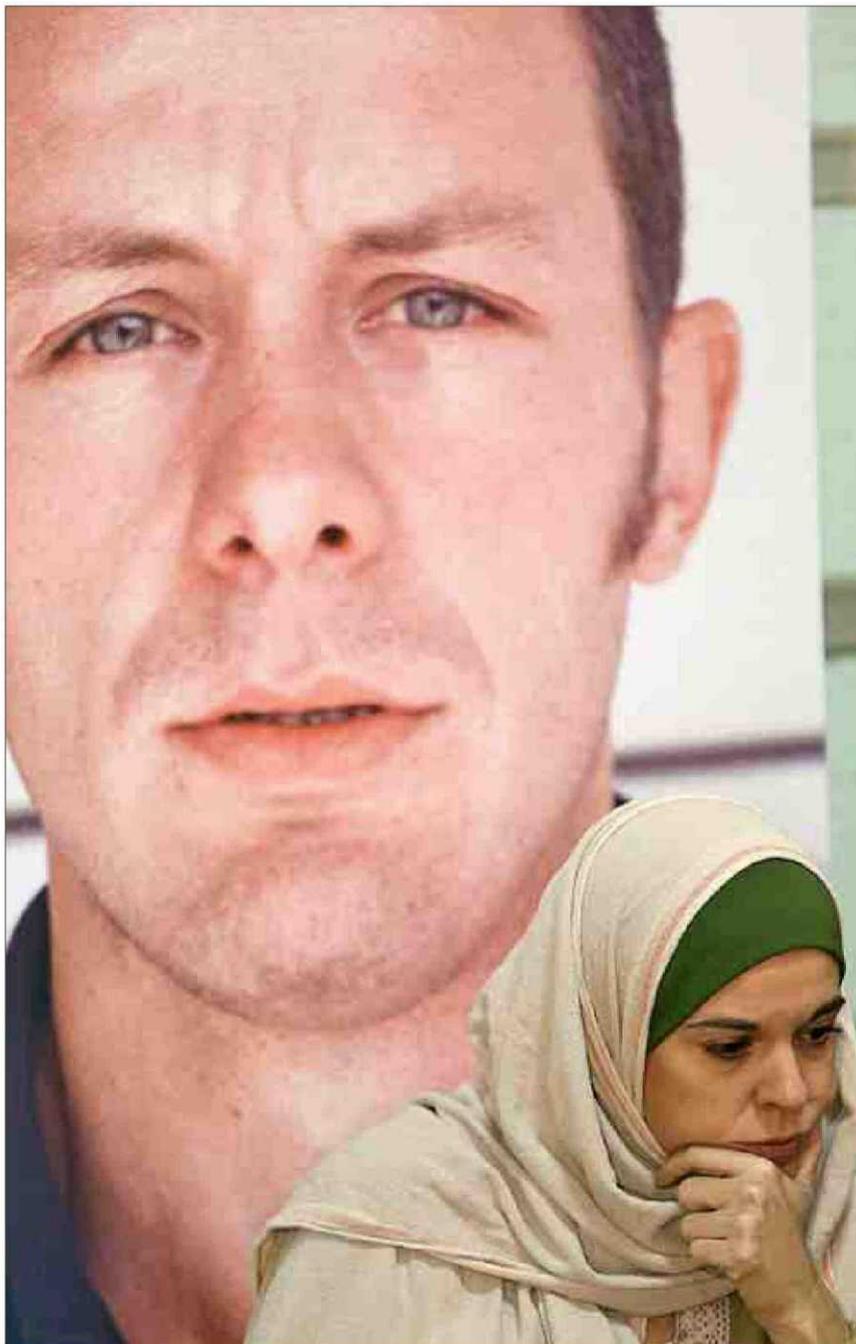
Viene de primera página

El reportero de EL MUNDO fue secuestrado junto al fotógrafo Ricardo García Vilanova el pasado 16 de septiembre por el ISIS (Estado Islámico de Irak y Siria) en la ciudad siria de Raqqa.

Ayer, su compañera y madre de sus dos hijos pidió desde Beirut la «inmediata y segura» liberación de ambos. La también periodista –ganadora del XI Premio José Couso por su trabajo en Siria– hizo extensivo el llamamiento a los otros 30 reporteros secuestrados en este país, según la cifra que maneja el Comité para la Protección de los Periodistas.

Ataviada con un velo islámico y arropada por el periodista de *The Guardian* y amigo personal de la familia, Ghaith Abdul Ahad, y el director de la Fundación Skeyes para la libertad mediática y cultural Ayman Mhanna, García Prieto comenzó su alocución en inglés explicando cuál era el motivo de su intervención. «Quiero explicar a los captores qué han hecho sus rehenes y qué ha hecho mi familia por Siria, desde que comenzó la revolución», dijo.

La periodista detalló cómo desde los primeros meses de la revuelta ambos habían cruzado las fronteras «de forma ilegal para relatar el sufrimiento de la población». «Javier no sólo sobrevivió al bombardeo contra Baba Amr que mató ante sus ojos a

Mónica G. Prieto, ayer, durante su rueda de prensa en Beirut, ante una foto de su pareja, Javier Espinosa. / AFP

«Hemos hecho nuestra la defensa de vuestra libertad», dice Mónica G. Prieto

«Los sirios tenéis una responsabilidad con todos aquellos que os defienden»

dos colegas: eligió quedarse en el barrio hasta que el último civil fue evacuado», relató.

García Prieto recordó cómo ella misma le había pedido al reportero que «se marchase antes de la caída de Homs» y cómo éste le respondió que «tenía la obligación de contarlo». «Le recordé que nuestros hijos, Nur y Yeray, le necesitaban vivo, y me respondió que los niños sirios necesitaban la atención del mundo», rememoró ayer la periodista, sin poder ocultar su emoción.

La periodista, que también ha relatado el sufrimiento de los sirios en varios viajes al país, afirmó contundente: «A pesar del riesgo, hemos antepuesto vuestra tragedia a nuestra propia vida, con el único objetivo de levantar una conciencia colectiva sobre los acontecimientos

en Siria. Hemos dedicado los tres últimos años a dar voz a las víctimas. En Homs, Alepo, Idlib, Deir ez Zour, Hama o Raqqa, pero también en los campos de refugiados de Turquía, Jordania o el Líbano. Hemos distribuido ayuda humanitaria, hemos dado cobijo a los civiles que huían, hemos hecho nuestra la defensa de la libertad», añadió la reportera.

«Apelamos al pueblo sirio, para que ayude en la liberación de Javier y Ricardo (...). Cuando otros decidieron replegarse, ellos se quedaron»,

aseguró Abdul Ahad, que agradeció la numerosa presencia de medios locales e internacionales, al tiempo que pedía la libertad para el resto de los periodistas secuestrados.

«Javier y Ricardo han viajado una docena de veces a Siria para documentar crímenes de guerra, arriesgando sus propias vidas, hermanándose con los sirios en su miedo, su desdicha y en su crisis humanitaria. Lo hacen porque consideramos que el pueblo sirio necesita nuestro trabajo, y que no podemos faltar a nuestra responsabilidad. Pero voso-

tros, los sirios, también tenéis una responsabilidad con todos aquellos, árabes u occidentales, que os defienden, añadió García Prieto.

Sin una reclamación concreta por parte del grupo que los tiene secuestrados, y sin más noticias que las que les proporcionan algunos activistas –que aseguran que «están bien y en buenas condiciones», la curtida reportera confía en que este llamamiento sirva para conseguir su liberación porque, insistió, «Javier y Ricardo no son vuestro enemigo».

Pedro J. Ramírez interviene en la rueda de prensa celebrada, ayer en Madrid, junto a Elsa González y Gervasio Sánchez. / JAVIER BARBANCHO

«No piden nada por su liberación»

Pedro J. Ramírez apunta que, sin periodistas, «la oscuridad» puede caer sobre Siria

EL MUNDO / Madrid
El director de EL MUNDO, Pedro J. Ramírez, junto al fotoperiodista Gervasio Sánchez, realizaron ayer en Madrid un llamamiento público para la liberación de los periodistas españoles secuestrados en Siria: Javier Espinosa, Ricardo García Vilanova y Marc Marginedas.

Los tres fueron apresados por el ISIS (Estado Islámico de Irak y Siria) en territorio sirio. En el caso de Espinosa, corresponsal para Oriente Próximo de EL MUNDO, y García Vilanova, ambos se encuentran retenidos desde el 16 de septiembre en la provincia de Raqqa.

El secuestro de estos periodistas está «retrayendo la cobertura de los medios y tendiendo un manto

de oscuridad sobre lo que está sucediendo en Siria», sentenció el director de EL MUNDO en una multitudinaria rueda de prensa, ante los medios de comunicación internacionales más relevantes y coincidiendo con el Día Internacional de los Derechos Humanos.

«Hacemos un llamamiento a los secuestradores de Javier Espinosa para que le pongan inmediatamente en libertad», apuntó Pedro J. Ramírez, alegando que el cautiverio de Espinosa es «una flagrante violación de los derechos humanos».

Gervasio Sánchez, como portavoz de las familias de Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova, aseguró que «Siria es la crisis más difícil a la que se han enfrentado

los periodistas, al menos en las tres últimas décadas». «Es peor incluso que Irak», señaló, para recordar que 62 informadores se encuentran detenidos o secuestrados en la ratonera del periodismo moderno. Respecto al caso de Espinosa, concluyó: «Se resolverá positivamente. Y espero que cuanto antes. Los secuestros son lo peor que le puede pasar a un periodista, quitando la muerte». E insistió en el mensaje a los grupos en conflicto en Siria para que calibren el riesgo de «un apagón informativo» en su país.

Pedro J. Ramírez y Gervasio Sánchez informaron de que la última señal de vida que se tiene de Espinosa y García Vilanova data de hace un mes.

En ningún caso se ha recibido demanda alguna por parte de los secuestradores. No piden nada a cambio de su liberación. De hecho, no se han producido «reivindicaciones o comunicados. Mencionamos al ISIS [como autor] porque los contactos con los secuestradores nos confirman que son miembros de ese grupo. Además, personas que han visto físicamente a Javier y Ricardo han constatado que les retenía el ISIS», explicó Sánchez.

Y precisó lo último que se sabe: «Sólo dicen que Javier y Ricardo siguen bajo investigación. Una fuente de Mónica García Prieto [pareja de Espinosa] informó de que estaban vivos y bien tratados. No se habla ni de secuestro económico ni

de secuestro político. Es un secuestro vinculado al conflicto en Siria».

Activistas del golpeado país de Oriente Próximo han manifestado su pesar por estos secuestros. «Es muy significativo los testimonios

Solidaridad y apoyo de los compañeros

>El Comité de Empresa de EL MUNDO hace un llamamiento a quienes tienen secuestrado a nuestro compañero Javier Espinosa, al fotógrafo 'freelance' Ricardo García Vilanova, al periodista de 'El Periódico de Catalunya' Marc Marginedas, así como al resto de periodistas de distintas nacionalidades que sufren la misma situación, para que los liberen sanos y salvos en el plazo de tiempo más breve posible. Y envía toda la solidaridad y el apoyo a sus familiares y amigos.

de algunos activistas sirios que reflejan cómo quieren más a Javier Espinosa que a los yihadistas que lo tienen secuestrado», aseguró Pedro J. Ramírez, que calificó al corresponsal como «parte del ADN de EL MUNDO».

Tras dos meses y tres semanas de «silencio», «explorando todos los caminos» y comprobando «que los esfuerzos no daban resultados y los secuestradores no transmitían ninguna demanda», se decidió hacer pública la situación, según precisó el director de EL MUNDO. «Ante esta actitud de falta de deseo de contacto, hemos decidido dar este paso, rompiendo el bloqueo informativo y esperando que la divulgación en los medios internacionales logre que los captores se den cuenta del sinsentido de retenerles. Si pudieran entender los artículos de Javier, se darían cuenta de que son nobles, idealistas e independientes».

El lunes próximo, se cumplirán tres meses del secuestro de Javier y Ricardo. «Es difícil convivir tanto tiempo con tan escasa, y ni siquiera confirmada, información», alegó Gervasio Sánchez. En esa lucha contra el tiempo están Javier, Ricardo y sus familias.

Bernardo Suárez Indart Moscú

La sorpresiva liquidación de la agencia RIA-Nóvosti, que en los últimos años se había convertido en la joya de los medios estatales rusos y en vanguardia del uso de nuevas tecnologías de la información, marca un giro hacia el reforzamiento de la política de propaganda del Kremlin.

En una reunión con los trabajadores de la agencia, la directora general de RIA-Nóvosti, Svetlana Mironiuk, tras señalar que no queda más que acatar el decreto firmado ayer por el presidente ruso, Vladimir Putin, señaló que éste supone la "liquidación del mejor medio informativo del país creado con dinero del Estado". Mironiuk reveló que se enteró por los medios informativos de la liquidación, que llamó "destrucción", de la agencia.

La historia de RIA-Nóvosti se remonta al 24 de junio 1941, cuando tres días después de que la tro-

El cierre es producto de la irritación de Putin, que considera que la imagen de Rusia en el exterior no se corresponde con la realidad

pas hitlerianas invadieran la Unión Soviética se fundó su antecesor, el Buró Soviético de Información (Sovinformburó). En lugar de la histórica agencia, Putin ordenó ayer la creación de la Agencia de noticias internacional Rossiia Sevodnia (Rusia Hoy), que tendrá como tarea difundir en el exterior "la política estatal de la Federación Rusa y la actualidad del país" y que se hará con los derechos y bienes de RIA-Nóvosti.

Por el mismo decreto, desaparece la compañía estatal de radiodifusión Golos Rossii (La Voz de Rusia), y todas sus emisiones, así como sus propiedades, también son transferidas a la agencia de nueva

2.300 TRABAJADORES EN PLANTILLA. Fachada principal de la histórica agencia soviética en Moscú.

Putin liquida la agencia de noticias estatal para reforzar su propaganda

RIA-Nóvosti era el principal soporte ruso. La agencia será sustituida por una entidad afín al Kremlin, Rusia Hoy

creación. Al frente de la agencia Rossiia Sevodnia fue nombrado el periodista Dmitri Kiseliov, de 59 años, que hasta ahora era subdirector de la Radiotelevisión Estatal de Rusia (VGTRK) y presentaba el programa *Vesti Nedeli* (Noticias de la Semana).

El jefe del Gabinete de la Presidencia, Serguéi Ivánov, explicó que

la reestructuración de los medios informativos estatales tiene como objetivo "hacer un uso más racional de los recursos que se asignan a los medios informativos estatales" y que "se trata de reducir y no aumentar su tamaño".

"La reorganización de uno de los elementos clave de la máquina propagandística del Estado en vis-

pera de los Juegos Olímpicos de Sochi muestra que los recursos ideológicos y financieros están próximos a agotarse", comentaba ayer el diario digital *Gazeta.ru*.

La alusión a la Olimpiada Blanca no es casual: precisamente a RIA-Nóvosti se le había encomendado la tarea de organizar todo lo relativo a su cobertura informati-

va. Según la publicación digital, "cada vez hay menos gente a la que las autoridades estén dispuestas a confiar la creación de su imagen positiva en el país y en el extranjero, y cada vez hay menos dinero para hacer este trabajo con la magnitud de antaño".

"A mi modo de ver, la liquidación de la agencia es producto de la irritación de Putin, que considera que la imagen que se tiene de Rusia en el extranjero no se corresponde con la realidad", aseguró un directivo de RIA-Nóvosti. En su opinión, si realmente el objetivo del decreto presidencial es optimizar los recursos financieros, lo lógico hubiera sido liquidar Itar-Tass, la segunda agencia estatal, que -dijo- "es más cara y desde hace años va a la zaga de RIA-Nóvosti".

Mientras, en los círculos periodísticos locales se multiplican las conjeturas sobre si el canal estatal de televisión RT (el antiguo Russia Today), que emite en varios idiomas y fue creado con el propósito

La historia de RIA-Nóvosti se remonta al 24 de junio de 1941, tres días después de que Hitler invadiera la Unión Soviética

de mejorar la imagen de Rusia en el exterior, será sumado o no a la nueva agencia.

Por ahora, los cerca de 2.300 miembros de la plantilla de RIA-Nóvosti tienen trabajo asegurado sólo para los próximos tres meses, el plazo previsto para la liquidación de la agencia, que el año pasado recibió subsidios por valor de casi 68 millones de euros.

"Es evidente que RIA-Nóvosti, que en los últimos años se había convertido en un centro de liberales, ha sido desmantelada. Es un giro interesante en la historia de Rusia", dijo a la agencia Dialog el polémico periodista y presentador de televisión Maxim Shevchenko.

VIDA SOCIAL

Els premis Peix Fregit de Palafrugell, per a Eulàlia Hortal i Santi Massaguer

La dansaire i -a títol pòstum- el periodista seran homenatjats diumenge. A més, també distingeixen set palafrugellencs de l'any i la millor iniciativa del 2013

E. Agulló
PALAFRUGELL

Les trajectòries de la dansaire i activista cultural Eulàlia Hortal –pedagoga i promotora de l'Esbart Vedruna i la colla de Bastoners de Sant Jordi– i del periodista Santi Massaguer, en aquest cas i malauradament a títol pòstum, seran objecte d'un reconeixement diumenge amb els premis Peix Fregit, que cada any lliuren l'equip responsable de l'anuari *Crònica d'un any* i Edicions Baix Empordà.

També s'han fet públics els noms dels set palafrugellencs d'aquest 2013. Com a personatges, homenatjaran Jordi Cama Rivas, aficionat a la genealogia i artífex del buidatge de 30.230 registres parroquials entre els segles XV i XIX; el pastisser caellenc Jaume Garcés, pels 30 anys d'activitats de l'Associació Recreativa Xocolatera de Caella; la poeta Carme Hostaled, pels vint anys de trobades mensuals d'aficionats a la poesia i els 30 del Racó Poètic de Ràdio Palafrugell, el més veterà de l'emissora; mossèn Anton Recio, que enguany s'ha jubilat després d'haver atès les paròquies de Caella, Llafranc i Tamariu des del

Un dels darrers actes de lliurament dels guardons i presentació de l'anuari ■ JOAN SABATER

La data

15.12.13

al Teatre Municipal de Palafrugell es presentarà 'Crònica d'un any 2013' i es lliuraran els premis.

1986 i haver estat vicari de la de Palafrugell, i la operant Montserrat Serra, alliberada al juliol després de prop de dos anys de captiveri a Kenya.

Finalment, com a entitats, rebran el Palafrugellenc de l'Any Joventuts

La xifra

31

edicions de l'anuari 'Crònica d'un any' s'han editat des que el 1983 es va iniciar la compilació de fets i personatges.

Musicals de Palafrugell –i, en representació seva, la presidenta, Eva Ribas Teixidor– per haver fomentat l'esperit musical a la Vila, mitjançant la promoció musical i l'organització de concerts al llarg del 30 anys, i la presidenta

de la Xarxa de Palafrugell, Pilar Alsina, per 30 anys organitzant espectacles de teatre, circ, animació, titelles i altres activitats relacionades amb el món de la cultura i l'espectacle infantil. El premi a la millor iniciativa serà per al carril aquàtic de Palafrugell creat aquest estiu.

Un anuari més

En l'acte també es farà la presentació de la 31a edició de *Crònica d'un any*, que en aquesta ocasió serà a càrrec del periodista i editor d'El Punt Avui Joan Vall Clara. ■

Massaguer, un dels impulsors de la iniciativa

El periodista Santi Massaguer, que va morir el 26 d'abril, va ser, amb Joaquim Turró i Paco Dalmau, fundador d'Edicions Baix Empordà i del projecte de l'anuari, que l'any passat, encara en vida seva, va celebrar els 30 anys.

El premi és un reconeixement als seus 45 anys de trajectòria periodística, com a corresponal de publicacions com *El Correo Catalán*, *TELE Expres*, *Avui*, *El Periódico*, *Presència* i *Revista de Girona*. Va participar en l'etapa fundacional d'El Punt, l'any 1979,

i en va establir, amb Josep Bofill Blanch, la primera corresponsalia a Palafrugell. Posteriorment, va ser membre del consell editorial, columnista i defensor del lector d'aquest diari.

Els anys setanta, Massaguer va participar, juntament amb l'historiador Josep Badia Homs i Francesc Alsius –impulsor de la *Revista de Palafrugell*, de la Fundació Pla i de tantes altres iniciatives palafrugellenques–, en la constitució de la Biblioteca Josep Pla, en coordinació

amb el mateix escriptor. El periodista també va aconseguir donar un nou impuls a la *Revista de Palafrugell*, que va dirigir des del 2007 fins al seu últim moment.

Literatura / Novela millonaria

«Leer periódicos ya no es 'cool'»

Tom Wolfe vuelve a la ficción con la trepidante y muy periodística 'Bloody Miami', protagonizada por un reportero que, reconoce, es su 'álter ego'

LAURA FERNÁNDEZ / Barcelona Tom Wolfe sigue siendo la clase de alborotador flacucho, tal vez demasiado alto y con cara de niño (aunque no ya de melena rubia, de un rubio pajizo, sino completamente blanca, tan blanca como sus famosos trajes) que debió ser en la época en la que el redactor jefe del *New York Herald Tribune* le envió a entrevistar a la más que posible viuda de un gángster de Nueva Jersey. «Era mi primer encargo. Llegué allí y le dije

al matón que me abrió la puerta que quería entrevistarla y me mandó a paseo. Por suerte, detrás de mí iba un equipo de televisión. El matón abrió la puerta y me colé. La televisión consigue esas cosas. Es capaz de hacer magia. Ellos se fueron enseguida, pero yo me quedé y le hice una entrevista alucinante», recuerda.

Viste de blanco (americana, corbata y pantalones) y azul cielo (camisa), y admite que quizá haya mucho de sí mismo en John Smith, el astuto

periodista novato con cara de niño que protagoniza *Bloody Miami* (Anagrama/Grup 62), su monumental y millonario regreso a la novela. Nada menos que siete millones de dólares (cinco millones y medio de euros) pagó el sello británico Little Brown por la cuarta novela del tipo que le dio nombre al Nuevo Periodismo de los años 70. Es decir, unos nada desdeñables 7.676,49 euros por cada una de sus vibrantes y trepidantemente divertidas páginas.

¿Por qué Miami? «Oh, al principio no era Miami sino California. Quería escribir una historia sobre los inmigrantes. Pero se han escrito tantas que pensé que no escribiría una historia de inmigrantes cualquiera, que escribiría sobre lo que ocurre después, cuando estos inmigrantes se han asentado en el lugar al que han decidido emigrar. La idea era hablar de la cada vez mayor comunidad de inmigrantes vietnamitas que hay en Los Angeles y en el resto de Califor-

nia. Así que me trasladé a California, decidido a investigar. Pero una vez allí me di cuenta de que me iba a ser imposible porque no tenía ni idea de vietnamita. Fue entonces cuando se me ocurrió lo de Miami. Yo había estudiado español en el instituto y en la universidad y podía leerlo sin demasiada dificultad», recuerda.

Una vez allí se dio cuenta de que Miami era perfecta para lo que se proponía. ¿Por qué? «Porque es la única ciudad del mundo en la que, en tan sólo una generación, los inmigrantes se han hecho con el poder»,

El escritor Tom Wolfe, ayer, en La Pedrera, en su primera visita a España. / JOAN MANUEL BALIELLAS

contesta. Inmigrantes cubanos, como los padres de Néstor Camacho, el musculoso (y también novato) agente de policía que se mete en un buen lío el día en el que,

cumpliendo con su deber, detiene a un inmigrante ilegal que había conseguido trepar al altísimo mástil de un barco de recreo.

Semejante (superheroica) gesta no tarda en convertirse en flamantes titulares. Titulares que leerán los familiares de Néstor (que le retirarán la palabra), su futura ex novia (enfermera y amante del psiquiatra pomólogo Norman Lewis) y hasta su compañero de piso, un supuesto artista ruso que no tiene nada que ver con Sergei Korolyov, el magnate que dio nombre al Nuevo Museo de Bellas Artes de Miami tras donar un puñado de valiosísimos cuadros.

Cuadros que el tal John Smith, el periodista *metomentodo* que el propio Wolfe considera una especie de *alter ego*, asegura que son falsos. Sí, es una novela de Tom Wolfe y el periodismo está por todas partes. Hablando de periodismo, ¿qué opina del momento que atraviesa la profesión hoy? «Que es un muy mal momento. El periodismo está pasándolo francamente mal. Hemos vuelto a la comunicación tribal. La gente se fía más de los cotilleos, de lo que se dice, que de lo que se escribe. Creen que los periódicos mienten, pero se fían de los blogs. Leer un periódico hoy es la cosa menos cool que existe», contesta.

Cebrián afirma que el grupo ha sentado la base de su desarrollo

Destaca la relevancia de Latinoamérica y el cambio digital

Juan Luis Cebrián, presidente ejecutivo de PRISA, afirmó que el acuerdo de refinanciación supone el asentamiento de las bases no solo de la supervivencia de la compañía, sino de su desarrollo futuro.

CINCO DIAS Madrid

El acuerdo alcanzado con los acreedores va a tener una gran trascendencia para la evolución de PRISA (editora de **CincoDías**). Juan Luis Cebrián, presidente ejecutivo de la compañía, afirmó que con la refinanciación se pondrán las bases no solo de la supervivencia y desarrollo de la compañía, "sino de la consistencia perdurable de un grupo de empresas que constituye una verdadera institución desde hace décadas en lo que concierne a la educación de los ciudadanos y a la vertebración de la opinión pública del espacio cultural iberoamericano".

En su discurso ante la junta de accionistas, Cebrián dijo que la aprobación de la refinanciación permitirá que el grupo de empresas de PRISA se desarrolle coherentemente, abordando con prudencia, pero con decisión, un proceso de crecimiento sostenido que garantice la rentabilidad de los inversores, la devolución de la deuda y el futuro de las operaciones.

"Mantendremos una política de reducción de costes junto con una actividad inversora capaz de hacer frente a dos grandes retos: la extensión de nuestras operaciones en América Latina y la transformación exigida por el universo digital", señaló. Cebrián precisó que, con ese objetivo, "recabaremos las pertinentes alianzas y nuevos recursos, si fueran

Juan Luis Cebrián, presidente ejecutivo de PRISA. PABLO MORENO

MANDELA

● Cebrián se sumó al homenaje a Nelson Mandela citando una de sus frases en defensa de la prensa: "Una prensa crítica, independiente y de investigación es la sangre de la democracia. Debe ser libre de la interferencia del Estado. Debe tener suficiente potencia económica para resistir las lixionjas de los funcionarios. Una mala prensa libre es preferible a una prensa servil técnicamente buena".

necesarios, y reforzaremos los perfiles profesionales y generacionales de nuestros equipos, que han de enfrentar una etapa apasionante en la evolución y concreción de los medios de comunicación y la industria cultural".

El presidente ejecutivo de PRISA destacó que un buen ejemplo del significado de esta nueva etapa puede en-

contrarse en el reciente lanzamiento de la edición brasileña de *El País*.

Posible recuperación

Cebrián resaltó la mejoría de las cifras macroeconómicas en España y el comportamiento del mercado en los últimos meses. El directivo indicó que en el corto plazo "podemos y debemos asistir, si no está sucediendo ya, a una inversión de la tendencia en el consumo interno español y a un incremento de las expectativas de crecimiento del que nuestras empresas españolas no han de verse excluidas".

Además, subrayó la pertinencia de la compañía, "que durante el último lustro ha demostrado a la hora de resolver su endeudamiento, cumpliendo con las obligaciones crediticias sin renunciar a su sostenibilidad. Hace ahora tres años procedimos a desinvertir activos por valor de 1.243 millones de euros al tiempo que aprobamos una ampliación de capital e incorporábamos a nuestro patrimonio un porcentaje rele-

vante de las acciones de Mediaset España".

El directivo dijo que fruto de esas operaciones, la compañía pudo reducir la deuda consolidada de 5.000 a poco más de 3.000 millones de euros, sin que mediara ninguna quita o recorte por parte de los acreedores.

"En los cinco últimos años hemos tenido que hacer frente a condiciones difícilísimas del mercado publicitario (ha perdido casi un 70% en el caso de la prensa), al tiempo que se encarecían los servicios de la televisión de pago, por el aumento disparatado de los precios de los derechos de la Liga de Fútbol y la subida, también disparatada, del IVA cultural en 13 puntos", dijo.

La crisis y la transformación digital del sector penalizaron los resultados y la generación de caja de la compañía. Esta situación, según Cebrián, obligó a la empresa a "una profunda reestructuración de costes", con unas "muy dolorosas reducciones de plantilla en nuestras operaciones en España".

Proyectos abiertos para el ejercicio de 2014

Fernando Abril-Martorell, consejero delegado de PRISA, adelantó que la dirección está terminando los trabajos para la presentación al consejo de administración de la semana próxima del presupuesto de 2014. El ejecutivo aseguró que el foco de estos planes será intentar capitalizar la recuperación. "Creemos que nuestro negocio de radio puede empezar a ofrecer oportunidades en España,

adicionales al crecimiento que ya venimos disfrutando en América y que esperamos se mantenga". Abril-Martorell destacó que Santillana se enfrenta al reto y la oportunidad de una nueva reforma educativa en España, de aplicación a partir del verano de 2014.

El directivo señaló que el negocio de prensa "debe seguir buscando fórmulas que permitan extraer algo de rentabilidad de las enormes

audiencias de que disfrutamos nuestras cabeceras, y no solo en España, sino también en el espacio americano, donde tanto *El País* como *As* son líderes en nuestro idioma. Mientras surjan estas fórmulas, la gestión debe enfocarse en profundizar en la eficiencia de las operaciones tradicionales e implementar nuevos desarrollos digitales".

En relación al negocio audiovisual en Portugal, ex-

plicó que Media Capital, tras años de exitosa adaptación a la fuerte crisis que afecta a su país, está en la mejor de las posiciones para capitalizar la recuperación de un mercado publicitario muy castigado, pero que empieza a dar síntomas de mejora.

A su vez, "Canal+ también debe beneficiarse de la recuperación del consumo, aunque modesta, prevista para España en 2014", dijo.

LLIBERTAT D'INFORMACIÓ

Els periodistes, en el punt de mira d'Al-Qaida a Síria

'El Mundo' fa públic el segrest de Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova

Anàlisi

ETHEL BONET
BEIRUT

Si algú m'hagués dit fa un temps que treballar a Síria seria més perillós que fer-ho a Somàlia o l'Afganistan, hauria pensat que exagerava. Gairebé dos anys després d'estar cobrint la guerra a Síria i d'haver estat a Mogadiscio i Kabul, sóc jo la que afirma ara que Síria és el país on més risc corren els reporters.

No importa la nacionalitat o la condició professional –corresponsal o freelance– per ser objectiu dels grups islamistes radicals. Segons un informe de Reporters Sense Fronteres, un total de 18 periodistes estrangers han estat segrestats, detinguts o han desaparegut a Síria.

I el més preocupant és que ningú coneix les raons d'aquests segrestos. Fins ara no s'ha demanat rescat per cap dels estrangers (reporters, cooperants o religiosos) retinguts per jihadistes del Front al-Nusra (branca d'Al-Qaida a Síria) o de l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL) –una altra franquícia que s'ha distanciat del nou líder de la xarxa, Ayman al-Zawahiri.

Una font d'intel·ligència explica a l'ARA que Al-Qaida pot trigar un parell d'anys a confirmar un segrest o posar-se en contacte amb les autoritats del país de procedència de l'ostatge per demanar un rescat. Un

exemple seria el cas d'un diplomàtic iranià que va estar dos anys segrestat fins que els captors van demanar a les autoritats iranianes un intercanvi per una de les dones d'Ossama bin Laden.

Aquests poderosos grups que controlen el nord de Síria han robat la revolució als activistes i combatents de l'Exèrcit Sirià Lliure. Tant el Front al-Nusra com l'ISIL tenen com a únic objectiu implantar un estat islàmic al nord de Síria, i neguen drets i llibertats als sirians que es van aixecar contra el president Baixar al-Assad per exigir un canvi democràtic.

Una guerra silenciada

Els que lluiten contra el règim d'Al-Assad han perdut una eina imprescindible, que és la informació independent. Sense reporters internacionals sobre el terreny, les notícies que arriben a la resta del món són sempre parcials i limitades. Tota la informació que aconseguim ara els periodistes que treballen sobre Síria prové de fòrums d'activistes sirians o converses per Skype amb portaveus rebels, sense poder contrastar sobre el terreny les informacions o aportar alguna cosa més a través de l'experiència personal.

L'onada de segrestos d'estrangers en l'últim any, que va començar amb el del periodista nord-americà James Foley, ha limitat la presència de reporters internacionals a les zones sota control rebel. Des del mes de setembre pràcticament no ha entrat a Síria cap periodista per via il·legal, i els que han aconseguit un visat de Damasc són pocs. En el meu cas particular, després d'assa-

Amenaça
Reporters Sense Fronteres xifra en 18 els periodistes retinguts

Testimonis
Sense periodistes sobre el terreny les notícies són parcials

Control
Damasc no dóna visats i entrar il·legalment és exposar-se als islamistes

bentar-me de la notícia de la desaparició del meu col·lega Marc Marginedas a Hama i unes setmanes després de la detenció en un control de l'ISIL a Raqqa de Javier Espinosa i el meu estimat amic Ricard Garcia Vilanova, vaig sol·licitar un visat per a Síria. Sense gaires esperances d'aconseguir res –ja que sempre he estat en zona rebel– vaig trucar per telèfon al ministeri d'Informació a Damasc. Fadi Marouf, que s'encarrega de gestionar els visats per a periodistes estrangers, em va dir: "Sento moltíssim no poder-te ajudar però les normes són que no s'admeten sol·licituds de reporters que hagin entrat de manera il·legal al pa-

ís. Sé que ara esteu sols, que l'Exèrcit Sirià Lliure ja no pot protegir-vos i correu el perill de ser segrestats per Al-Qaida".

La nostra feina informativa a les zones alliberades del nord de Síria s'ha convertit en una partida a la ruleta russa, però amb més possibilitats de ser capturat que de sortir sense problemes del país. Molts companys se l'han jugat per ser professionals i voler fer la seva feina. Aquesta professió comporta perills i els que anem a zones de conflicte som conscients que podem acabar ferits per metralla o per l'explosió d'un projectil, però per què ser objectiu d'un segrest? —

Roda de premsa ahir a Beirut sobre el segrest dels periodistes d'*El Mundo* amb Mónica García Prieto, la parella d'Espinosa, a l'esquerra de la imatge. AFP PHOTO

Un recompte difícil de fer amb exactitud

El recompte de periodistes segrestats a Síria és difícil de fer amb exactitud, però se sap que almenys hi ha quatre periodistes francesos -dos d'ells de l'emissora Europe 1-, tres d'espanyols -després de saber-se ahir el segrest d'Espinosa i Garcia Vilanova-, dos de nord-americans -un d'ells col·laborador del *Washington Post*-, dos de suecs -els últims a ser segrestats, el mes passat-, un jordà, un libanès i un maurità.

Els segrestats

Javier Espinosa

CORRESPONSAL D'EL MUNDO'

Veterà corresponsal de guerra, ha treballat a l'antiga Iugoslàvia, Ruanda, Mèxic, Haití, l'Equador, el Marroc, Sierra Leone (on va ser segrestat), els territoris ocupats palestins, Líbia, Egipte, Algèria, l'Iraq i l'Afganistan. Viu a Beirut i té dos fills petits.

Ricard Garcia Vilanova

FOTOPERIODISTA 'FREELANCE'

Ha treballat a l'Afganistan i és un dels professionals que han passat més temps a Síria des de l'esclat de la revolució. Les seves imatges s'han publicat en mitjans d'arreu del món. Veí de Sant Cugat, també ha treballat amb diverses ONG, com la Creu Roja.

Marc Marginedas

REPORTER D'EL PERIÓDICO DE CATALUNYA'

Durant tres dècades ha cobert per a *El Periódico* la guerra d'Algèria, la corresponsalia de Moscou, la segona guerra txetxena i els conflictes de l'Afganistan, Darfur i el Líban, i les revolucions de Tunísia i Líbia. Va ser segrestat a Síria el 4 de setembre.

NOVA FÓRMULA D'EXPLOTACIÓ COMERCIAL

Pagar per aplaudir

Tele 5 instaura la pràctica del 'pay per clap' al cobrar 50 euros per assistir com a públic a les gales en directe de 'La voz' ≡ **La cadena** ha aconseguit omplir l'aforament en les quatre últimes cites

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

Si els genis del tinglado futbolístic van inventar un bon dia l'empipador *pay per view* (pagament per visió) televisiu, els gestors comercials de les cadenes s'acaben de treure de la màniga el *pay per clap*, o pagar per aplaudir. De moment, els que han rebut un sonor aplaudiment dels seus caps a Tele 5 han estat els impulsors de la idea de cobrar 50 euros per assistir com a públic a les gales en directe de *La voz*. Amb els quatre últims programes del concurs, la cadena de Mediaset va ingressar 57.000 euros bruts gràcies a l'avidesa dels joves per veure de prop els seus ídols televisius. És clar que, pel camí, s'han carregat la virginitat econòmica dels xavals, acostumats a entrar gratis i fins i tot rebre alguna vianda per mantenir-se a peu dret i aplaudir.

Però eren altres temps més generosos i innocents. Ara, aquell entrepà i aquell refresc van inclosos en un *pack* irredutible pel qual han de pagar 50 euros (45 en les dues primeres gales), a raó de 15 euros per l'entrada, cinc per despeses d'emissió i 30 per trasllat en autobús, quadern i bolígraf del programa i serveis de guardaroja i hostesses. Aquesta experiència inèdita del *pay per clap* (només existeix el precedent d'*El club de la comedia* de La Sexta, però és un programa gravat) s'ha saldat amb quatre plens, inclosa la semifinal d'avui (22.00 hores) i la final del dia 18, al cobrir-se els 300 seients reservats per als *pagadors*. «Només hem posat a la venda el 40% de l'aforament, que és de 800 persones, perquè volíem seguir comp-

►► Recent gala de 'La voz', el concurs de Tele 5 que ha inaugurat el 'pagar per aplaudir'.

Mediaset ingressarà uns 57.000 euros gràcies a joves que volen veure de prop els seus ídols

tant amb un públic més professional», revela la directora comercial de Mediaset, Ana Bustamante. La idea se li va acudir al veure l'any passat la caòtica allau de convidats que queia sobre el *talent show*. «La productora no sabia com gestionar tot aquell maremàgnum de gent i ens vam adonar que allà hi havia negoci», recorda Bustamante.

Compres a cegues

Al començar a vendre les entrades, es van emportar una gran sorpresa. Si l'exitós concurs ha popularitzat les cèlebres *audicions a cegues*, els seus fidels seguidors han patentat

les *compres a cegues*. «El primer dia les vam posar a la venda sense saber si seria el dilluns o el dimecres, per la qüestió de la contraprogramació, i malgrat això es van vendre», confessa la directiva. Bustamante és prudent a l'hora d'advertir si la fórmula marcarà tendència, perquè «això de cobrar no es pot fer en tots els programes». Un dels candidats a transformar els aplaudiments en euros és *Sálvame*. «Si veus que pots portar aquest programa fora per fer un homenatge a algú d'una altra ciutat, ¿per què no has d'aprofitar l'espectacle de la tele en directe?», es pregunta, amb una imaginària caixa registradora a la mà. ≡

L'autor de 'La foguera de les vanitats' dissectiona la immigració

El laboratori social de TOM WOLFE

Mestre de cronistes, presenta 'Bloody Miami' en la seva primera visita a Barcelona

NÚRIA ESCUR
Barcelona

Tom Wolfe va començar enèrgic, genuí, amable i mordaç, elegant i escèptic a parts iguals, interpellant el públic i reconeixent, en la seva primera visita a Espanya, que Barcelona li sembla fantàstica. Acabaven de comentar-li que ja fa un mes van quedar exhaurides les entrades per assistir a la seva conversa amb el periodista cultural de *La Vanguardia* Llàtzer Moix, gràcies a la iniciativa de la Fundació Catalunya-La Pedrera i Editorial Arcàdia.

Tom Wolfe en estat pur, amb el seu etern vestit crema, presentava el seu últim llibre –un especial mosaic de personatges i el mateix domini del sarcasme de sempre– demostrant que continua creient que el millor periodista és qui millor coneix la condició humana. Jorge Herralde, el seu editor a Espanya des de fa quaranta anys, va recordar allò que li devem els periodistes: “Va ser ell qui va incorporar al periodisme les tècniques de la millor novel·la i a la novel·la els trucs del millor periodisme”.

Coincidint amb la seva participació en aquest cicle de *Converses a la Pedrera*, Wolfe va presentar *Bloody Miami* (Columna/Anagrama en castellà), l'obra on alguns han volgut veure una segona versió de *La foguera de les vanitats*, substituint Nova York per Miami. Li interessaven les històries d'immigrants i primer va pensar a centrar-se en Califòrnia i la seva comunitat vietnamita. “Però

em vaig adonar que no parlava ni llegia en vietnamita, i aquesta era una dificultat insalvable”. Així que es va decidir a centrar la seva curiositat a Miami. “És l'únic lloc que conec, a tot el món, on un col·lectiu d'emigrants –el cubà–, una població arribada d'un altre país, d'una altra cultura, amb una altra llengua, s'ha fet propietària del territori en una sola generació i ha aconseguit assumir el poder social”.

Wolfe va demanar disculpes per no parlar en castellà malgrat aquells quatre anys que va cursar en la seva joventut i que li van

PERIODISME DIGITAL

“Ja no hi ha especialistes dedicats a una sola parcel·la informativa”

EN FORMA

L'escriptor treballa en una nova obra sobre la història de l'evolució humana

permetre ser enviat com a corresponent del *Washington Post* a Cuba quan va pujar al poder Fidel Castro. “Però va ser molt complicat, perquè el castellà que a mi m'havien ensenyat només servia per llegir el Quixot, cosa que tampoc no vaig fer...”.

Nascut a Richmond, Virginia, fa 82 anys, Tom Wolfe continua sent un cavaller que no fa concessions. Diverteix, li agrada l'excés

–“això deu ser una cosa que em queda de la meua condició d'esnob”– i captiva pels seus comentaris esmolats. Sembla impossible el que ens explica malgrat que, els que el coneixen, asseguren que tots els seus retrats neixen d'un substrat molt elaborat i rigorosament documentat.

A *Bloody Miami* el mateix Wolfe s'ha sentit identificat amb el jove periodista John Smith: “M'encantava aquest nom, que durant molt de temps va ser el més comú dels Estats Units. Ara suposo que és Pedro Rodríguez”, va comentar jocós mentre admetia el que més el fascina del periodisme: “T'envien a fer preguntes incòmodes a gent que no té ganes de parlar amb tu. I tu vas i les fas. Aquest ofici és fantàstic”.

Recordava la seva primera entrevista, quan li van encarregar anar a casa de la dona d'un gàngster mafiós que havia desaparegut i ella el va voler convèncer, mentre li ensenyava el taller del seu marit, que un home amb aquella aptitud per a l'ebenisteria no podia ser un assassí. “Va resultar una entrevista formidable”.

L'escriptor continua creient en la idiosincràsia americana, allò que fa que qualsevol mortal estigui pensant continuament en el seu estatus. I en aquests Estats Units que considera diferents de qualsevol altre lloc del món. “Perquè, si no, el primer que va fer Thomas Jefferson en ocupar el càrrec va ser eliminar de la Casa Blanca les taules rectangulars i substituir-les per taules rodones? Doncs perquè així ningú no les presidia”.

El cavaller. El narrador, ahir al pati de la Pedrera, on va fer una roda de premsa

MAITE CRUZ

Va regalar reflexions impagables. “La majoria de periodistes, de petits, al pati de l’escola, no manaven”, va explicar el pare del *nou periodisme* puntualitzant que ell va intentar, de jove, dissimular aquesta fragilitat fent esport, sense aconseguir-ho.

Així que, cansat que li retreïessin que sempre escrivia no-ficció perquè en realitat no era capaç d’enfrontar-se al repte d’elaborar una novel·la, va gestar *La foguera de les vanitats*. “I vaig tenir un èxit inesperat, la veritat, però jo no podia deixar per a un sol reportatge anècdotes tan suculentos com aquella festa en la qual em vaig colar on Leonard Bernstein al piano conversava amb membres dels Panteres Negres!”.

El gran mestre de la crònica periodística americana està ficat en un nou llibre –es dirà *El regne de la parla*– on analitza la història de l’evolució humana. “Els he d’explicar que, als Estats Units, el professor que es manifesta públicament en contra de la teoria de l’evolució, el fan fora”. Abduït per aquest tema, Tom Wolfe va explicar la veritable història d’aquell naturalista que, abans que Darwin, va esbossar la seva teoria. “Però era un home sense recursos que es va pagar els estudis venent papallones i pells de serp... així que Darwin va llegir el seu treball, el va copiar i se li va avançar. Al final, es va emportar la fama”.

Sobre el futur del periodisme, Wolfe es va mostrar preocupat. “Als Estats Units estem passant una època de grans dificultats. Si un jove ha d’anar a comprar un diari es mor de vergonya! Tot és ja digital però això arrossega un llast: ja no hi ha especialistes dedicats en cos i ànima a una sola parcel·la”. Va recordar que el que funciona, històricament, és el mecanisme de boca en boca, i que això és el que està passant amb el món digital, “que la informació corre, flueix, a una velocitat vertiginosa, però sense comprovacions, empesa només per rumors”. No es va mostrar confiat. “Pitjor no pot estar. Si ens importen les notícies –va dir–, hauríem d’estar molt preocupats”.

TÉ UNA VERSIÓ MÉS LLARGA D'AQUEST ARTICLE AL WEB www.lavanguardia.com

Javier Espinosa i Ricardo Garcia Vilanova, segrestats a Síria

Els dos periodistes fa gairebé tres mesos que estan en mans d'un grup gihadista

BARCELONA Redacció

El corresponsal del diari *El Mundo* a l'Orient Mitjà, Javier Espinosa, i el reporter gràfic català Ricardo Garcia Vilanova estan segrestats a Síria des del 16 de setembre per un grup gihadista, el mateix que reté des del 4 de setembre l'enviat especial d'*El Periódico de Catalunya*, Marc Marginedas. El Govern espanyol va tenir coneixement dels fets des del principi, però la notícia no es va donar a conèixer fins ahir per exprés desig de les famílies, en espera que discretes gestions per al seu alliberament donessin resultat.

El reporter Gervasio Sánchez, que actua com a portaveu de les famílies, i el director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, van dir ahir en roda de premsa a Madrid que les últimes informacions confirmades asseguraven que als dos periodistes "els estan tractant bé". Els segrestadors, van assenyalar, no han formulat "cap demanda concreta" ni tampoc cap acusació. Aquesta manera de procedir es repeteix en el cas de Marc Marginedas i d'altres periodistes segrestats pel grup Estat Islàmic de l'Iraq i Síria (ISIS), que també reté des del 29 de juliol el jesuïta

JOAN BORRAS

Garcia Vilanova i Espinosa, el maig del 2012 a Barcelona, amb motiu dels premis Miguel Gil

italià Paolo Dall'Oglio, establert a Síria des de fa anys.

L'Observatori Sirí de Drets Humans, vinculat a l'oposició al règim de Baixar al-Assad, va exigir ahir l'alliberament "immediat i sense condicions" dels espa-

nyols i de la resta de periodistes. Es calcula que a Síria hi ha una trentena d'informadors desapareguts, divuit d'estrangers, va assenyalar ahir Gervasio Sánchez, la qual cosa fa que sigui "impossible" cobrir el conflicte.

Des de Beirut, on Espinosa resideix des de fa 12 anys, la seva dona i també periodista, Mónica García Prieto, va emetre un comunicat en què subratlla com els periodistes segrestats "han anteposat la tragèdia de la població si-

riana a la seva pròpia vida i a les seves pròpies famílies", i apel·la al bon sentit dels seus captors perquè "no són els vostres enemics". Es dona la circumstància que Garcia Vilanova ja havia estat segrestat anteriorment per l'ISIS diversos dies, i alliberat sense més, quan treballava per al Comitè Internacional de la Creu Roja.

Els dos periodistes han viatjat a Síria una dotzena de vegades, junts o separadament, des de l'inici de la guerra, fa dos anys i mig. El 16 de setembre van ser detinguts en un control de carretera de l'ISIS quan sortien en direcció a Turquia. Tots dos són ben coneguts al país pel seu compromís amb la població civil i són

El corresponsal d'*El Mundo* i el reporter gràfic han cobert la guerra des de l'inici i són coneguts al país

molts els sirians que s'hi han interessat en aquests tres mesos. Javier Espinosa (49 anys), corresponsal a Mèxic, el Marroc i l'Orient Mitjà, ha cobert diverses guerres des de les dels Balcans. Ricardo Garcia Vilanova (42 anys) va treballar a l'Afganistan i va realitzar la cobertura més àmplia de la guerra de Líbia per a agències i televisions. Tots dos han estat guardonats amb els premis internacionals més prestigiosos, però, segons assenyala ahir Gervasio Sánchez, "sempre han fugit del protagonisme".●

Tom Wolfe, periodismo de clase magistral

► El escritor y periodista presenta en Barcelona «Bloody Miami», su cuarta novela

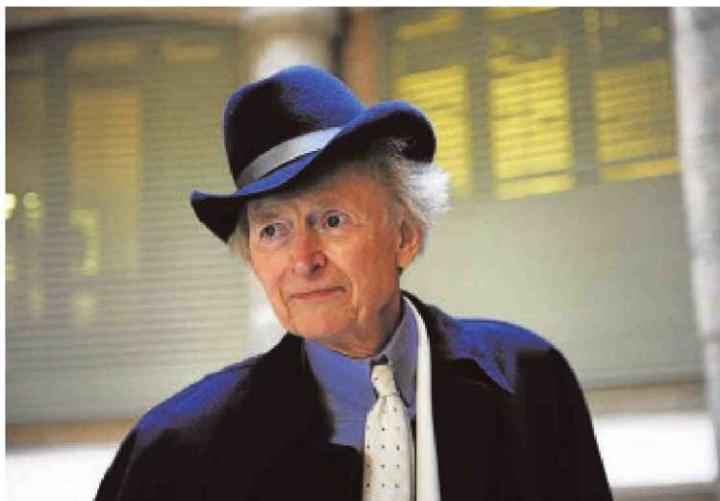
DAVID MORÁN
BARCELONA

«¿No se me ocurre qué clase de vehículo merece ser aparcado aquí!», exclama un Tom Wolfe que, a sus 82 años —o 104, si hacemos caso de sus propias palabras—, parece mantener intacta la capacidad para maravillarse. «¿De verdad esto eran unas cocheras?», añade, fascinado, mientras observa con sus ojos de sátiro curioso el techo de las antiguas cocheras de La Pedrera. Un emplazamiento más que idóneo, según revelará el editor Jorge Herralde, para que el pope del nuevo periodismo despliegue su poder de seducción. «Algunos autores, seguramente envidiosos, califican a Wolfe de excesivo. Y, efectivamente, lo es. Está en su ADN. Como en el de Gaudí», subraya el editor de Anagrama para arropar la presentación en Barcelona de «Bloody Miami», cuarta novela del autor de «Ponche de ácido lisérgico».

Y así, excesivo y mordaz, Wolfe empezó maravillándose y acabó maravillando, pasando de puntillas por su brillante y demencial retrato de Miami, «la única ciudad del mundo en la que gente de otro país, con otro lenguaje y otra cultura, ha tomado el poder político en menos de una generación», para entretenerse en el negro presente del periodismo, recordar la importancia de los saleros como implacable termómetro de la escala social británica, relatar cómo Charles Darwin le birló la Teoría de la Evolución a Alfred Russell Wallace, recordar su primer encargo «serio» del «New York Herald Tribune» entrevistando a la «supuesta» viuda de un mafioso...

Será que, como él mismo da a entender repetidamente, sus novelas no dejan de ser un accidente en su carrera como periodista. «Me decían que si hablaba tanto de la no-ficción era porque no me atrevía con la novela, así que escribí «La hoguera de las vanidades». Pensaba que sería mi primera y última novela, pero tuvo tanto éxito que no pude resistir hacer otra. Y luego otra. Y otra», explica un Wolfe que, como impulsor del reportero enriquecido, considera que el periodismo actual está en «serios problemas». «Hoy en día, si a un joven le pillan comprando un diario se muere de vergüenza. No hay nada menos «cool» que eso. Hemos vuelto a la comunicación tribal, cuando la gente veía una página impresa y pensaba que alguien quería engañarle. Ahora solo interesa lo que se dice al oído, los cotilleos, y eso es lo que hacen los blogs: servir rumores sin verificar. Es curioso,

pero en 1940 se cubrían más noticias que hoy en día en Estados Unidos, porque había más reporteros y medios de comunicación. Así que si nos importan las noticias, la situación es preocupante». Normal que para el autor de «Todo un hombre», aquellos reportajes de 10.000 palabras que «Rolling Stone» encargaba a Hunter S. Thompson sean hoy parte de una prehistoria que ni siquiera el formato digital ha sido capaz de resucitar. «Es difícil, costoso, ocupa mucho espacio... Ningún editor de internet querría apostar hoy en día por algo así», sentencia.

El escritor estadounidense, ayer en La Pedrera

INÉS BAUCCELLS

World Press Photo endureix les normes sobre el retoc fotogràfic

El canvi persegueix determinar en quin grau s'ha manipulat una fotografia, arran de la polèmica de l'última guanyadora

FRANCESC BRACERO
Barcelona

La 57 convocatòria del concurs de fotoperiodisme World Press Photo, anunciada dilluns, incorporarà canvis en la normativa per evitar una polèmica creixent: la de les fotografies retocades. L'última instantània guanyadora, al costat d'aquestes línies, és una controvertida imatge del fotògraf suec Paul Hansen en la qual es veu el funeral de dos nens palestins a Gaza, morts durant un bombardeig israelià. La imatge va haver de ser investigada després que fos acusada de manipulació amb el conegut programa de retoc Photoshop. La investigació va concloure que la imatge guanyadora es corresponia amb l'original digital que va prendre la càmera, però va quedar clar que el retoc era excessiu.

La fotografia de Hansen té l'aspecte d'haver estat retocada mitjançant un mètode que aco-

PAUL HANSEN / REUTERS

La imatge guanyadora, polèmica pel retoc excessiu

bla diverses imatges preses en diferents moments per oferir un alt rang dinàmic. La investigació de World Press Photo va demostrar que la fotografia que Hansen va lliurar en format JPG es corresponia amb el seu original en format RAW, conegut com a negatiu digital, que permet canviar nombroses variables de les fotos.

Malgrat que es va detectar una "certa postproducció" en la imatge guanyadora, es va mantenir la concessió del premi a

Hansen. Però el fet va instigar la voluntat dels organitzadors que el dubte no torni a sorgir.

Així que en les normes de la pròxima convocatòria, World Press Photo vol "establir en quin grau han estat millorades les fotografies en postprocessament". Entre les normes que "endureixen els protocols", l'organització proporcionarà consellers experts al jurat.

Mentre que els membres del jurat només hauran de valorar aspectes de les fotografies com

la composició, l'estil, l'originalitat i l'impacte, els assessors experts examinaran totes les instantànies guanyadores mitjançant la comparació amb el seu negatiu digital, que ara hauran d'aportar els fotògrafs concursants. Els qui no compleixin les regles seran desqualificats.

Per justificar aquest enduriment de la normativa, el director de World Press Photo, Michiel Munneke, va assenyalar:

El concurs exigirà als fotògrafs que presentin la imatge original, coneguda com a negatiu digital

"Esperem dels fotoperiodistes que respectin els estàndards i no manipulin les fotos afegint o eliminant elements".

El secretari de World Press Photo, David Campbell, va assegurar que aquestes normes "deixen clar que el jurat té tot el dret a qüestionar les imatges si tenen dubtes sobre la seva realització tècnica". La foto guanyadora de l'any està dotada amb 10.000 euros, i les guanyadores de cada categoria, amb 1.500 euros.●

Prisa dará su 75% de Santillana a la banca si incumple el pago de la deuda

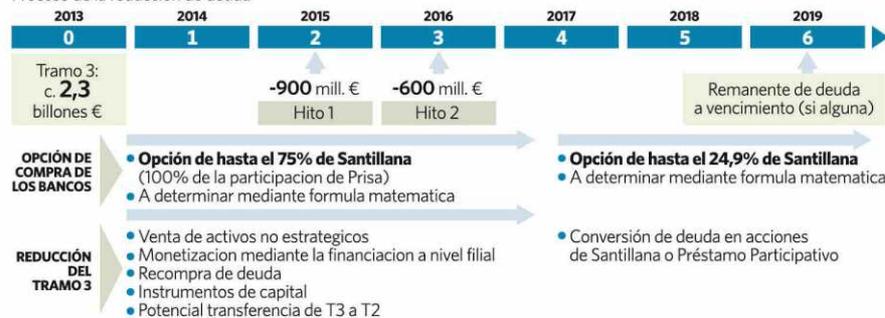
Aplaza los vencimientos hasta 2019 y venderá activos audiovisuales en tres años

Á. Semprún MADRID.

Prisa ha puesto a Santillana como aval para lograr el respaldo del cien por cien de los bancos a la enésima refinanciación de su deuda de más de 3.300 millones de euros. El consejero delegado de la editora, Fernando Abril Martorell, explicó ayer a los accionistas que el grupo había ofrecido a la banca "una opción para quedarse una parte de Santillana si no se cumplen los hitos de desapalancamiento" pactados en la nueva refinanciación. A su vez, la compañía ha abierto la puerta a que los acreedores conviertan su deuda en acciones del negocio editorial dentro del proceso de reducción de deuda que se ha comprometido a ejecutar hasta 2019 y que incluye la venta de activos "no estratégicos" como Digital +. Esta op-

Hitos de desapalancamiento de Prisa

Proceso de la reducción de deuda

Fuente: Prisa.

eEconomista

ción hace difícil que la venta de Alfaguara a Bertelsmann se consuma. Así, si la propietaria de *La Ser* no logra reducir en 1.500 millones su

deuda entre 2015 y 2016, las 23 entidades financieras podrán hacerse con hasta el 75 por ciento que Prisa tiene de Santillana —vendió

el 25 por ciento del negocio de educación en 2009 por 279 millones— para asegurarse el cobro de su préstamo, por lo que Prisa podría per-

der la *joya de su corona*. En el caso de que la multinacional que preside Juan Luis Cebrián cumpla con todos los hitos hasta 2016, el derecho de la banca sobre Santillana se reduce. Así, si entre 2017 y 2018 no hace frente a los vencimientos pactados (*ver gráfico*), las entidades tendrán una opción sobre el 24,9 por ciento del negocio.

El nuevo acuerdo de refinanciación, aprobado ayer por el 99 por ciento de los accionistas, ha reestructurado la deuda del grupo en tres tramos. El primero comprende los 353 millones que los fondos van a dar al grupo y tienen un vencimiento de dos años. El interés que pagará la dueña de *El País* a los *hedge funds* es el 17 por ciento de su capital, 99 millones en efectivo.

El segundo tramo es de 647 millones y tiene un vencimiento de cinco años. Y por último, el tercer tramo de 2.278 millones vence a seis años y tiene tres hitos de desapalancamiento (*ver gráfico*). El proceso de reducción de este tramo es el que está respaldado con Santillana y contempla varias opciones para su repago: la venta de activos, la recompra de deuda, la emisión de instrumentos de capital y la conversión de deuda en acciones.

Margallo confirma las «gestiones» para liberar a los reporteros

A. Rojo

MADRID -El ministro de Asuntos Exteriores, José Manuel García-Margallo, confirmó ayer que el Gobierno está realizando gestiones a todos los niveles para lograr cuanto antes el regreso a España de los periodistas españoles secuestrados en Siria por uno de los numerosos grupos de rebeldes islámicos relacionados a Al-Qada que combaten al régimen de Asad. «El Gobierno está implicado como lo está siempre en este tipo de situaciones», afirmó Margallo, quien aseguró que su departamento va «a mantener una discreción absoluta en todos los aspectos que se refieren a este tema» y que su silencio hasta el momento en este tema se ha producido «por expreso deseo de las familias». El titular de Exteriores realizó estas declaraciones al término de un desayuno organizado por Fórum

jeros en las zonas que controla o intenta controlar». También el Comité para la Protección de los Periodistas (CPIJ), exigió la liberación de los periodistas españoles.

Ricardo García Vilanova completó su formación en la Universidad Politécnica de Cataluña. Este fotógrafo «freelance» ha expuesto su obra en París, Londres o Washington y publicado su trabajo en medios como «The New Yorker», la revista «Time» o «The New York Times»

Javier Espinosa es malagueño nacido en 1964 y licenciado en Periodismo por la Universidad Complutense de Madrid. No es ésta la primera vez que es secuestrado. Pasó por una experiencia similar en Sierra Leona en 1999 y fue rescatado de los bombardeos de Homs, también en Siria en 2012

Europa en el que participó su homólogo alemán, Guido Westerwelle.

Ayer se hizo público el secuestro de Javier Espinosa, enviado especial del diario «El Mundo», y el reportero gráfico Ricardo García Vilanova, que tuvo lugar el pasado 16 de septiembre en un puesto fronterizo de la provincia de Raqqah cuando intentaban abandonar Siria. Junto a los dos periodistas fueron secuestrados también cuatro miembros de Ahfad al Moustapha (una de las facciones del Ejército Libre Sirio, que daba protección a los reporteros españoles). Desde el 4 de septiembre también permanece secuestrado el reportero de «El Periódico de Cataluña» Marc Marginedas. La organización Reporteros Sin Fronteras condenó ayer el secuestro y denunció «la estrategia del ISIS (Estado Islámico de Irak y el Levante) de querer eliminar la presencia de periodistas extran-

Gervasio Sánchez

FOTOPERIODISTA I PORTAVEU DELS FAMILIARS DELS SEGRESTATS

“La línia entre informació i propaganda és fina”

Amic Trenta anys de carrera en grans conflictes de tots els continents l'avalen. Gervasio Sánchez fa de portaveu dels familiars de Javier Espinosa i Ricard Garcia-Vilanova

CRISTINA MAS

Quin paper juga en el món d'avui el periodisme de guerra?

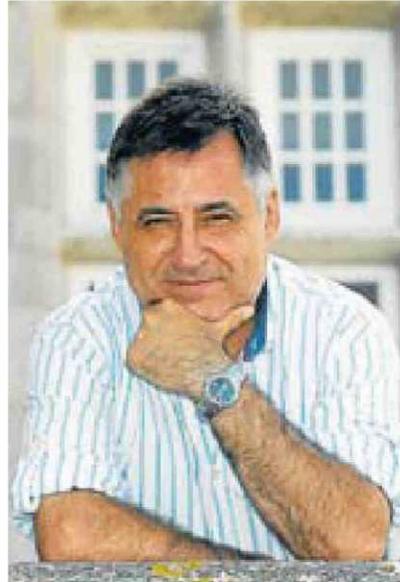
Cada vegada és més necessari perquè els conflictes al món afecten milions de civils. A Síria s'ha vist que si s'imposa una apagada informativa els conflictes encara es fan més dramàtics.

Però els activistes sirians de seguida es van posar a documentar en vídeos els atacs del règim per fer saber al món el que passava i saltar-se la censura. Què aporta un periodista sobre el terreny? Compensa córrer el risc?

El que compta és el rigor. I per això calen professionals especialitzats com el Javier, el Ricardo o el Marc, que són tres exponents clars del periodisme amb majúscules. Els conec, conec els seus currículums i sé que em puc refiar de la seva feina. En una guerra, la frontera entre la informació i la propaganda és molt fina.

A la guerra de Síria no hi ha lleis que valguin: armes químiques contra civils, segrestos de periodistes, atacs al personal humanitari...

L'últim informe de Reporters Sense Fronteres es pregunta si fer de periodista a Síria és una missió impossible. En un conflicte sempre assumim riscos, com els bombardejos o els francotiradors, però l'amenaça d'un segrest no et deixa treballar. De fet, no et pots ni moure perquè qualsevol et pot delatar. Això té un impacte molt greu en la cobertura d'aquesta guerra. Els primers segrestos van començar fa cosa d'un any i els més recents són de fa un parell de setmanes. S'ha convertit en una pràctica sistemàtica que fa molt complicada la nostra tasca.

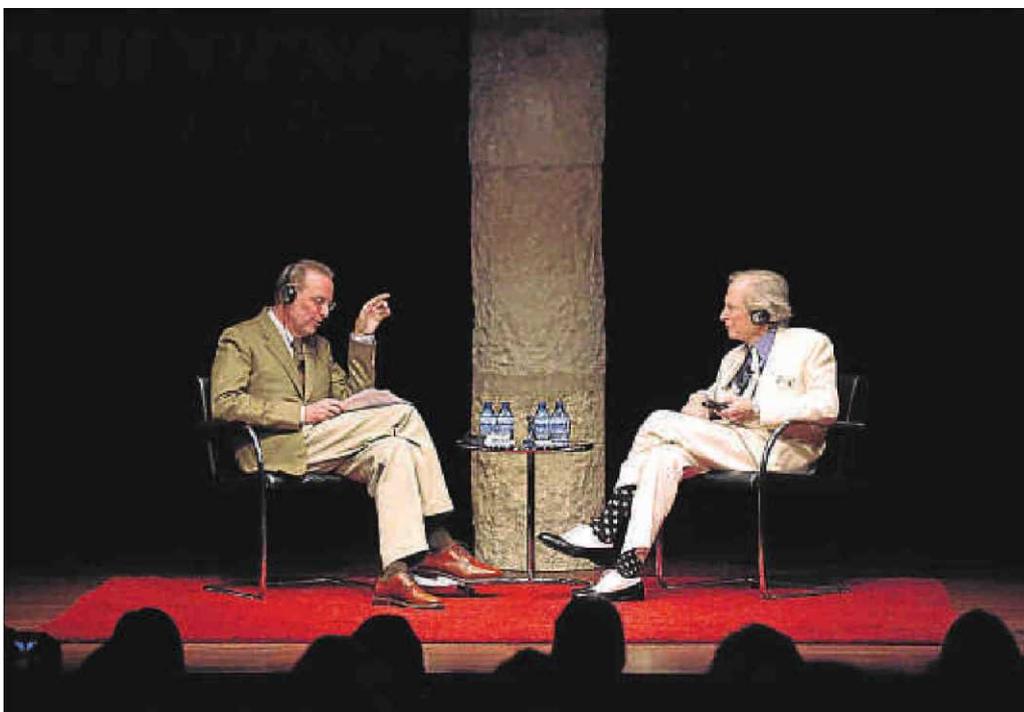
Gervasio Sánchez ahir a la roda de premsa de Madrid. ESTEBAN COBO / EFE

Per què segresten periodistes? Què volen aquests grups?

És molt difícil de dir. A ells els han segrestat gent del mateix bàndol amb el qual treballaven. No sabem quines són les seves motivacions. Els que han capturat el Javier i el Ricard no han plantejat cap reivindicació, ni política ni econòmica. Diuen que els volen investigar, que no es creuen que siguin periodistes. Però no calen mesos per esbrinar si algú és periodista o no, i menys en aquests casos. La veritat és que no sabem per què els retenen ni què esperen obtenir a canvi.

¿És el conflicte més perillós per a la premsa que recorda?

Entre 150 i 200 periodistes han mort a Síria i una vintena estan retinguts. Potser pel que fa als segrestos sí que no coneixem altres llocs on hagin sigut tan sistemàtics. Els més perillosos que recordo són l'Iraq i Somàlia: hi van morir molts companys. Síria s'està convertint en un precedent molt perillós, una guerra on no es respecta cap norma i tot passa en la més absoluta impunitat. Tant de bo s'acabi aviat. —

XAVIER GÓMEZ

Llàtzer Moix i Tom Wolfe, a l'auditori de la Pedrera

El 'nou periodisme' envelleix bé

EL MIRADOR

Sergio Vila-Sanjuán

Ja pot ser Tom Wolfe –qui ho dubta– un novel·lista de mèrit, però per als de la meua generació és sobretot el pare del *nou periodisme*. Ho va dir ahir sobre els seus textos de joventut Llàtzer Moix, qui va mantenir amb el mestre una xerrada pública i substanciosa: “Va ser com si m’hagués obert un món nou, amb una nova forma de descriure’l”.

Encara que Wolfe no va inventar el concepte –l’atribueix a Jimmy Breslin i Gay Talese–, sí que el va fixar en una antologia del 1973. En el pròleg animava a utilitzar tècniques narratives fins aleshores pròpies dels novel·listes, construint el reportatge escena per escena, amb diàleg realista (“el dià-

leg –va sentenciar ahir– és la forma més llegible de la prosa”). Fins i tot entrant en la ment dels personatges! (això sí, a partir d’una documentació exhaustiva). Des dels fidels als seus pitjors detractors van comprendre que amb el *nou periodisme* pel mig es podia –s’havia de– començar a treballar d’una altra manera.

En l’apartat temàtic, Wolfe va saber captar com ningú la commoció social i cultural de la dècada prodigiosa, encara que, a diferència de Talese, no es va integrar als ambients que describia: “Preferia treballar més aviat com un marcià que arribava a un lloc i deia: ‘Oh, que interessant el que tenen aquí, poden explicar-me com funciona?’ I a la gent sempre li encanta donar detalls sobre allò que coneix; aquesta tendència és la gran aliada dels perio-

distes i els detectius”.

És puntillós en la seva prosa i la seva aparença: vestit i rellotge blancs, corbata blanca amb punts blaus, mocador blanc amb rivet blau, mitjons blaus amb estrelles blanques, sabates bicolor. (“La meua vida és avorrida; si no vestís així, no tindria rellevància”). L’escoliosi l’obliga a caminar una mica inclinat.

Jorge Herralde va publicar fa decennis a Anagrama el gruix de la seva obra periodística, i el 1987, la seva primera novel·la d’èxit. Després el va perdre com a autor, i ara l’ha recuperat, i l’ha portat per primera vegada a Espanya. Els anys setanta qualsevol xerrada de Wolfe, un mite, hauria exhaurit entrades amb diversos dies d’antelació. Ahir no em va sorprendre constatar que això mateix exactament havia passat a la Pedrera.

Tom Wolfe deplora la crisis de credibilidad del periodismo

El escritor presenta en La Pedrera 'Bloody Miami', su última novela

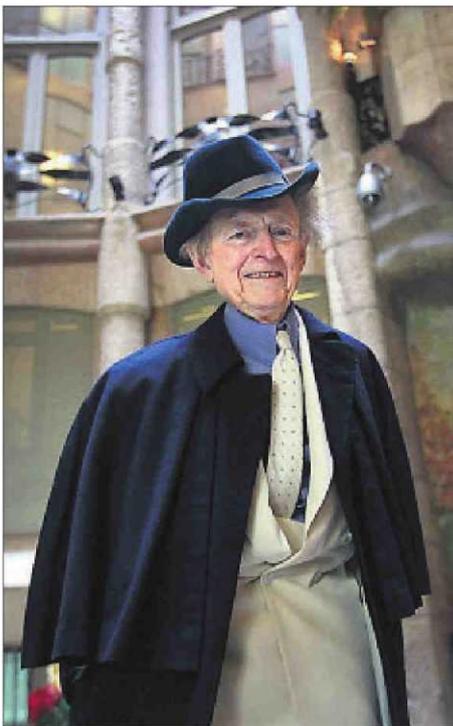
EL PAÍS, Barcelona

Era de esperar que el padre del Nuevo Periodismo hablara de eso, de periodismo, y lo hizo en términos poco menos que catastrofistas. Tom Wolfe presentó ayer en La Pedrera de Barcelona, inconfundiblemente ataviado como el dandi que es, su nueva novela, *Bloody Miami* (Anagrama y en catalán Columna), y aprovechó para deplorar que la crisis de credibilidad del periodismo "no puede ser peor".

El autor de algunos de los textos que más impacto han tenido en la formulación del periodismo contemporáneo señaló que la profesión se encuentra en un momento de grandes dificultades y cuestionó que el periodismo digital pueda coger el testigo del Nuevo Periodismo, que requiere, dijo, espacio y muchos detalles. Lamentó que hoy en día la gente solo quiera escuchar "lo que le dicen en la oreja" y que lo que está impreso en tinta se haya vuelto poco creíble. Ironizó con que si un joven es visto hoy en EE UU con un diario de papel "se muere de vergüenza y se le tacha de anticuado".

Durante la rueda de prensa, Wolfe, que no obstante recordó la grandeza del oficio, se convir-

tió él mismo en entrevistador y lanzó preguntas a los presentes sobre el fin de la nobleza en España, la monarquía, la Unión Europea y la caída de Barcelona al final de la Guerra Civil. Preguntado sobre el soberanismo y la posible independencia de Cataluña,

Tom Wolfe, ayer en La Pedrera./EFE

el autor de *La hoguera de las vanidades* dijo: "Si Nueva York tiene un alcalde blanco casado con una intelectual afroamericana que antes decía que era lesbiana y con un hijo con peinado afro quiere decir que el mundo está cambiando y también os podría pasar a vosotros".

Medios / Prensa

Màrius Carol se perfila como nuevo director de 'La Vanguardia'

EL MUNDO / Barcelona

Parece que se consuma el relevo en la cúpula de *La Vanguardia*. Màrius Carol ve premiada su fidelidad al Grupo Godó, del que ha sido su director de comunicación –además de columnista y tertuliano de sus principales medios– y se convierte en el relevo de José Antich al frente de la cabecera más antigua de España.

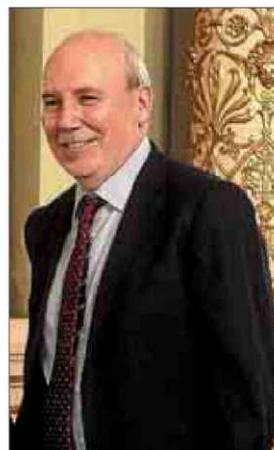
Conocido por ser uno de los rostros más populares de los círculos sociales catalanes, Carol ha sido

cronista de la Casa Real durante diez años tras pasar por otros periódicos como *El Correo Catalán*, *El Periódico de Catalunya* y *El País*. Actualmente, también colabora en TV3 y 8tv, ésta última propiedad del Grupo Godó.

La noticia trascendió ayer a pesar de que aún no se ha comunicado de forma oficial a los trabajadores del propio diario. El relevo en la cúpula podría producirse en los próximos días. Con esta decisión, José Antich

abandonará el timón de la cabecera catalana tras ocupar el cargo en el año 2000.

El Grupo Godó ha optado por alguien de la casa y de perfil mucho más moderado para sustituir a José Antich, desgastado por la deriva independentista emprendida por el Ejecutivo de Artur Mas. Cabe recordar que *La Vanguardia* hizo un llamamiento a la moderación y a llegar a pactos con el Gobierno de Madrid en su editorial

Màrius Carol. / ANTONIO MORENO

del pasado 27 de octubre tras secundar en primera instancia las pretensiones del Govern de CiU.

Además de su perfil moderado, Carol también destaca por sus buenas relaciones sociales. De hecho, él fue el encargado de seguir a la familia Real desde 1993 hasta 2002 para la cabecera y ha escrito un libro, *Un té en el Savoy*, que se centra en los cincuenta años de matrimonio de los Reyes. «Creo que las cosas que funcionan hay que conservarlas», aseguró en una entrevista reciente en TVE sobre el papel de la Monarquía.

Como novelista, destaca *Les seduccions de Júlia*, con la que ganó el Premio Ramon Llull de novela en 2002. También ha escrito varios monográficos sobre Dalí.

'La Vanguardia' nombra director a Màrius Carol y se desmarca de Mas

El diario prescinde de José Antich y culmina el abandono de la línea independentista

Á. S. / J. S. MADRID/BARCELONA.

El grupo Godó ha relevado a Luis Antich de la dirección de *La Vanguardia* en un movimiento encaminado a redireccionar su línea editorial. Al frente del periódico catalán estará, a partir de hoy, Màrius Carol, un hombre de máxima confianza del presidente del grupo de comunicación, Javier Godó, y periodista y escritor que destaca por sus conocimientos de la Casa Real.

Carol, hasta ayer director de comunicación del grupo, toma las riendas de *La Vanguardia* con el objetivo de culminar el giro iniciado por el diario el pasado 27 de octubre tras publicar un editorial en el que se desmarcaba del proyecto independentista promovido por Artur Mas y hacía un llamamiento a la moderación.

El abandono de la línea independentista se consuma dos años después de que el grupo recibiera 9 millones de euros de la Generalitat para ampliar una imprenta y

así poder publicar una edición en catalán y algo más de tres años después de que se sumara al editorial conjunto que publicó la prensa catalana en defensa del Estatut de Cataluña, que fue rechazado por el Tribunal Supremo.

Durante los últimos años, el diario del grupo Godó se ha caracterizado por defender un "Estado propio" en Cataluña y ha sido acusado por otras publicaciones, como *El Periódico de Catalunya* de "someterse editorialmente" a los intereses de CiU.

2,5
MILLONES

Le dio en mayo Mas en publicidad institucional. En 2011 le entregó 9 millones por publicar en catalán.

Pero, pese a las subvenciones y la publicidad institucional que ha inyectado el Gobierno de Artur Mas, fuentes del rotativo aseguran que la presión política de Madrid ha pesado más. Así, la sociedad catalana entiende que con la salida de Antich, que llevaba en *La Vanguardia* desde el año 2000, se cierra una etapa editorial y se abre otra más moderada.

Tom Wolfe en Barcelona

«Si nos importan las noticias, la situación del periodismo es preocupante»

DAVID MORÁN BARCELONA

«¡No se me ocurre qué clase de vehículo merece ser aparcado aquí!», exclamó un Tom Wolfe que, a sus 82 años, parece mantener intacta la capacidad para maravillarse. «¿De verdad esto eran unas cocheras?», añadió fascinado mientras observaba con sus ojos de sátiro curioso el techo de las antiguas cocheras de La Pedrera. Un emplazamiento más que idóneo para que

TOM WOLFE

el pope del nuevo periodismo y mordaz cronista de la vida en Estados Unidos desplegara su poder de seducción. «Algunos autores, seguramente envidiosos, califican a Wolfe de excesivo. Y, efectivamente, lo es. Está en su ADN. Como en el de Gaudí», subrayó el editor de Anagrama, Jorge Herralde, para arrojar la presentación en Barcelona de «Bloody Miami», cuarta novela del autor de «Ponche de ácido lisérgico» y primer libro que el escritor estadounidense viene a promocionar personalmente a España.

Excesivo y mordaz, Wolfe empezó maravillándose y acabó maravillando, pasando de puntillas por su brillante y demencial retrato de Miami, «la única ciudad del mundo en la que gente de otro país, con otro lenguaje y otra cultura, ha tomado el poder político en menos de una generación», para entretenerse en desgajar anécdotas de su pasado como periodista y fruncir el ceño ante el presente de la profesión. «Hoy en día, si a un joven le pillan comprando un diario se muere de vergüenza. No hay nada menos "cool" que eso. Hemos vuelto a la comunicación tribal, cuando la gente veía una página impresa y pensaba que alguien quería engañarle. Ahora solo interesan los cotilleos, y eso es lo que hacen los blogs: servir rumores sin verificar. Es curioso, pero en 1940 se cubrían más noticias que hoy en día en Estados Unidos, porque había más reporteros y medios de comunicación. Así que si nos importan las noticias, la situación es preocupante»,

De ahí que para el autor de «Todo un hombre», la reencarnación digital de ese modo de hacer que Gay Talese, Hunter S. Thompson y él mismo pusieron en práctica hace más de medio siglo sea hoy en día inimaginable. «Es difícil, costoso, ocupa mucho espacio... Ningún editor de internet querría apostar por algo parecido al nuevo periodismo», sentenció.

Tres mesos de segrest i un sense notícies d'Espinosa i Garcia Vilanova

M. EUGÈNIA QUETGLAS

MADRID. El periodista d'*El Mundo* Javier Espinosa i el fotògraf Ricard Garcia Vilanova estan privats de llibertat des del 16 de setembre, quan, presumptament, membres de l'Estat Islàmic de l'Iraq i Síria (ISIS) –una franquícia d'Al-Qaida que actua pel seu compte– els van capturar quan estaven a punt de sortir del país en el punt de control de Tal Abiad, a pocs quilòmetres de Turquia,

després de dues setmanes de feina intensa a la zona de conflicte. Fa un mes que no tenen notícies d'ells. Llavors sabien que estaven bé, però no si estaven junts.

Fins ara les seves famílies havien decidit mantenir en secret la notícia per facilitar les tasques d'alliberament, però en comprovar que els moviments fets no donaven els seus fruits van canviar d'estratègia i ahir, Dia Internacional dels Drets Humans, van fer un acte públic en el

El mòbil
La falta de reclamacions fa pensar que el motiu és el conflicte siríà

qual reivindicaven l'alliberament immediat dels periodistes segrestats. L'objectiu no és cap altre que demostrar als segrestadors que Espinosa i Garcia Vilanova són dos periodistes que no tenen res a veure amb el règim siríà. Segons van explicar el director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, i el fotògraf Gervasio Sánchez, que actua com a portaveu de les famílies, els segrestadors "no demanen res", es limiten a comunicar que els dos periodistes segueixen sent inves-

tigats per comprovar que no són espies. En no exigir cap recompensa econòmica ni política, dedueixen que el segrest només té a veure amb el conflicte armat de Síria. Aquest és el motiu principal pel qual el gruix de l'operació d'alliberament el porta directament la parella d'Espinosa, la també periodista Mónica G. Prieto, que coneix la zona bèl·lica i sap com s'ha de moure en el terreny. El govern espanyol està al corrent de tot i actua amb discreció. ■

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA**DIRECTOR**

Marginedas, Espinosa, Garcia Vilanova

EL SEGREST de Marc Marginedas, company d'*El Periódico*, i el que hem sabut ara dels periodistes Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova, que treballaven per a *El Mundo* també a Síria, ens retraten i ens acosten la duresa de la realitat d'aquest conflicte i també ens alerten de la fragilitat del periodisme. Tots quedem abatuts i preocupats per ells, ens sentim solidaris amb les famílies. Però, a més, des de la nostra feina, sentim el desig d'explicar que la ràbia que ens inunda no és només corporativisme. Ho és, tothom sent proximitat per gent del seu gremi, pot entendre millor les motivacions per anar-hi. Però en un món on estem colgats d'informació, sovint redundant, a les guerres la informació ben feta i amb garanties perilla més que mai. És l'essència dels conflictes: sempre hi ha qui no vol testimonis. I és l'essència de l'objectiu de la professió: explicar què passa. A les amenaces de pressupostos dels mitjans, de les prioritats informatives per l'espectacle, del risc que corren els periodistes, hi ha també incompatibilitats amb la nova comunicació apressada. Espinosa deia fa un any, entrevistat per l'ARA, que a les guerres és quan més cal profunditat i veterania, quan més convenen peces llargues, quan més perjudiquen els formats curts i efectius. Segrestant Marginedas, Espinosa, Garcia Vilanova i tants d'altres s'enfosqueix del tot la possibilitat d'entendre el món. Ens preocupen molt les seves vides. Moltíssim. I ens ha de preocupar també l'atemptat salvatge contra el nostre dret a la informació.

RTVE farà un catàleg audiovisual sobre la història d'ETA

► RTVE crearà un catàleg audiovisual d'imatges relacionades amb la història del terrorisme d'ETA i amb l'objectiu de preservar el relat de les víctimes, segons va explicar ahir el president de la corporació pública, Leopoldo González-Echenique. RTVE va firmar ahir un conveni de col·laboració per a aquest propòsit amb la Fundació de Víctimas del Terrorismo i la Universitat Rey Juan Carlos. RTVE té previst destinar entre deu i dotze mesos a l'elaboració d'aquest arxiu, que es compondrà del fons documental de la cadena i s'elaborarà amb l'assessorament d'experts de la fundació i la universitat. Les imatges del catàleg tindran un apartat específic a la pàgina web de RTVE com a "homenatge a les víctimes". / Agències

INTERNACIONAL

Vladimir Putin disuelve la agencia estatal de noticias

En su afán de controlar los medios de comunicación rusos, Putin ha disuelto la agencia estatal de noticias, RIA Novosti. En su lugar, la intención del gobierno es sustituir la misma por una nueva agencia, Rossiya Segodnya (Rusia hoy), cuyo objetivo será promocionar la imagen de Moscú en el exterior, capitaneado por Dimitry Kiselvov. RIA Novosti fue creada en 1941 y en la actualidad tenía oficinas en más de 45 países y ofrecía noticias en 14 idiomas.

Prisa lidera las caídas en Bolsa tras el acuerdo de refinanciación

Los títulos de Prisa bajaron un 4,58% ayer, apuntándose la mayor caída bursátil, tras celebrar su junta general de accionistas en la que se acordó refinanciar su deuda, de unos 3.400 millones. El grupo ha otorgado a sus bancos acreedores una opción de compra sobre el 75% que controla en Santillana, que podrán ejecutar si el grupo incumple sus compromisos de rebaja de deuda.

PRIMER CONTACTE

Productors valencians se citen amb TV-3

TV-3 ha mostrat la seva «predisposició» a comptar amb els productors valencians (PAV), si l'autònoma catalana arribés a emetre en aquest territori, segons es desprèn d'una reunió «molt cordial i positiva» celebrada ahir entre les dues parts, i que ha servit com a «presa de contacte» i per possibilitar que s'estableixi una relació més fluida. ≡ I.L.L. DAVID